

SOCIALISTIKI

ΕΙΚΩΝΑΣΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Αρ. Φύλλου 132

Τιμή 150 μιλς

Ιούλης 1983

ΣΤΙΣ ΆΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΕΛΛΑΔΑ - ΙΤΑΛΙΑ - ΑΓΓΛΙΑ - ΧΙΛΗ
- ΜΑΡΞ ΚΑΙ ΠΑΠΑ·ΙΩΑΝΝΟΥ
- ΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ
- ΕΡΓΑΤΙΚΑ: ΗΙΤΑΣΗ - ΕΠΙΣΙΤΙΣΤΕΣ
- ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ - ΔΙ·Υ·ΛΙΣΤΗΡΙΑ
- ΑΗΚ
- ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ Λ/ΣΙΑΣ — Λ/ΚΑΣ
- ΑΠΑΝΤΗΣΗ Α.Π. ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ
- ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ Ε.Ε. Λ/ΚΑΣ

ΙΟΥΛΗΣ 74 - ΙΟΥΛΗΣ 83

Η αριστερά να μπει μπροστά στις ευθύνες της

Το καλοκαίρι του '74 αποτελεί ένα από τους μεγάλους σταθμούς στην ιστορία του Κυπριακού εργατικού κινήματος. Η Αντίσταση έχει περάσει η πιο επαναστατική περίοδος από την Ανεξαρτησία του νησιού. Ο εντελώς ανοργάνωτος και σπασμωδικός τρόπος με τον οποίο αντέδρασαν τα πρωτοπορειακά στοιχεία του κινήματος, δείχνει ποσα πολλά μπορούσε να πετύχει μια οργανωμένη αντίδραση από τις μάζες. Η Αντίσταση και οι παραδόσεις της εξακολουθουν να εμπνέουν πολλά από τα καλύτερα στοιχεία της εργατικής τάξης. Οι ήρωες που έδωσε ο αντιφασιστικός αγώνας, με πρώτο το σύντροφο Δώρο Λοϊζου, στέκουν ψηλα στη συνείδηση των αγωνιστών του κινήματος και θεωρούνται οι μεγάλοι επαναστάτες στην πρόσφατη ιστορία του τόπου. Το μεγάλο μάθημα που βγαίνει από την Αντίσταση είναι ότι αν το πραξικόπημα πέτυχε αυτο οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην αδυναμία του εργατικού κινήματος ν' αντιδράσει, αποτέλεσμα της ελλειψης αποφασιστικότητας και σωστών προοπτικών από μέρους της γησείας του.

Από την άλλη όμως το πραξικόπημα και η εισβολή σήμαιναν ένα μεγάλο πλήγμα για το κίνημα. Οι εργαζόμενοι πλήρωσαν με το αίμα τους την ανικανότητα της αστικής τάξης να λύσει το εθνικό πρόβλημα και να σταματήσει την επέμβαση των ιμπεριαλιστών. Ο μεγάλος εχθρός της εργατικής τάξης, ο εθνικισμός, πήρε νέες διαστάσεις και το εργατικό κίνημα μοιράστηκε στα δυο στη βάση της εθνικής και θρησκευτικής διαφοράς. Το καλοκαίρι του '74 σήμαινε ένα μεγάλο πισωδρομήμα για την Κυπριακή εργατική τάξη: το εθνικό ζήτημα όπως έχει διαμορφωθεί μετα το '74 αποτελεί το κύριο όπλο της αστικής τάξης, και στο Νότο και στο Βορρά, το οποίο της επιτρέπει να συγκρατεί, να αποπροσανατολίζει και να καταπιέζει την εργατική τάξη του Βορρά και του Νότου.

Για ένα μεγάλο διάστημα μετα το πραξικόπημα και την εισβολή, τα χρόνια 74 και 75, οι Ε/Κ μάζες βρίσκονται σε έντονη κινητικότητα, γυρεύοντας επαναστατικές διεξόδους στα προβλήματα που δημιούργησε η κατοχή, στρεφόμενες στην μεγάλη τους πλειοψηφία στα κόμματα της αριστεράς, ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ. Η αστική τάξη μπόρεσε σταδιακά να σπάσει το ηθικό των μαζών και να τις ρίξει στην απογοήτευση: ένα δυναμικό εργατικό κίνημα δεν θα μπορούσε να αποτελεί εύκολο υλικό για κεμετάλλευση. Γι αυτη την επιτυχία της δεξιάς η ευθύνη βαρύνει κυρία την Αριστερά η οποία όχι μόνο δεν αντιστάθηκε στην προσπάθεια να υποταχθεί το κίνημα, αλλα έδωσε όλο της το βάρος για να βοηθήσει, στο όνομα ενος δήθεν απελευθερωτικού αγώνα.

9 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΑΤΗΛΩΝ ΥΠΟΣΧΕΣΕΩΝ

Που βρίσκεται λοιπον το Κυπριακό σήμερα σε σχέση με το '74 ύστερα από τις τόσες υποχωρήσεις από μέρους των ερ-

γαζομένων; Η Κύπρος είναι μοιρασμένη όπως και τότε ο Ο.Η.Ε ψηφίζει αυτά που προτείνει η Κυπριακή κυβέρνηση μόνο που τα ψηφίσματα δεν λαμβάνονται υπ' όψη, και οι διακοινοτικές συνομιλίες παραμένουν σε αδιέξοδο. Τι πέτυχε η Κυπριακή κυβέρνηση στα 9 χρόνια που έχουν περάσει;

Πέτυχε τα ακόλουθα: να συγκρατήσει το εργατικό κίνημα, να κτυπήσει τα μεροκαμάτα και τους μισθους για μια σειρα απο χρόνια, να δημιουργήσει ευνοϊκές συνθήκες για τους κεφαλαιοκράτες να αυξάνουν τα κέρδη και τα πλούτη τους.

Όλα αυτα στο όνομα ενος απελευθερωτικου αγώνα ο οποίος δεν γίνεται. Τα εννια χρόνια που έχουν περάσει από το πραξικόπημα και την εισβολή ήταν χρόνια απατηλών και υποκριτικών υποσχέσεων.

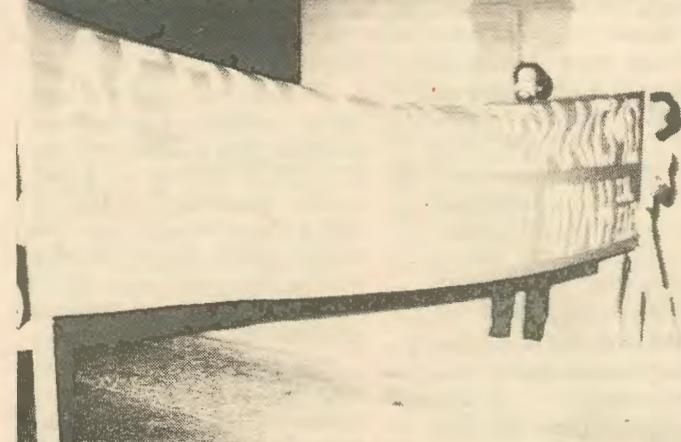
Ούτε θα μπορούσε να γίνει διαφορετικα από τη στιγμη που στην διακυβέρνηση του τόπου βρίσκοταν η δεξιά. Δεν είναι θέμα αδυναμίας, της συγκε-

κριμμένης κυβέρνησης - είναι θέμα ανικανότητας της κυπριακης αστικης τάξης να διεξάγει αντιμπεριαλιστικο αγώνα: εξαπίστας της οικονομικης και πολιτικης εξάρτησης της από την Δύση από τη μια και του ότι οποιοδήποτε σοβαρος αγώνας για απελευθέρωση θα εξάλειφε τις βάσεις της εξουσίας της από την άλλη.

Ο διαχωρισμός ο οποίος γίνεται ανάμεσα σε πατριώτες αστους και μη πατριώτες, κύρια από την γησεία του ΑΚΕΛ είναι λανθασμένος και παραπλανητικός για τις μάζες. Αυτα τα εννια χρόνια, στην εξουσία βρίσκονται οι «πατριώτες» αστοι. Είχαν υπεραρκετο χρονικο διάστημα για ν' αποδείξουν την αξιά τους. Απόδειξαν ότι δεν μπορουν να λύσουν το πρόβλημα, ότι ιστορία είναι χρεωκοπημένοι.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΥΣΗ

Μιλώντας για λύση στο κυπριακό πρόβλημα, αυτη μόνο ένα νόμημα μπορεί να έχει: αποχώρηση των στρατευμάτων κατοχής, και αποκατάσταση της επαφής και της εμπιστοσύνης ανάμεσα στις δυο κοινότητες: δηλαδη μια ελεύθερη Κύπρο διχως

πολιτικους ή γεωγραφικους διαχωρισμους ανάμεσα σε Ε/Κ και Τ/Κ. Αυτη είναι και η μοναδικη ερμηνεία η οποία βγαίνει από τη λογικη προέκταση τη θέσης ότι το Κυπριακο είναι ζήτημα κατοχης - απελευθέρωσης — μια θέση την οποία φραστικα τουλάχιστο υιοθετουν όλα τα κομματα στο ΝΟΤΟ.

Ποια είναι η πραχτικη της Κυπριακης Κυβέρνησης τώρα. Είχε αποδεχτει σαν αρχη την ομοσπονδία, δηλαδη το γεωγρα-

φικο διαχωρισμο των δυο κοινοτήτων, κάτω απο μια κεντρικη κυβέρνηση στην οποία η εκπροσωπηση θα γίνεται στη βάση της εθνικης καταγωγης - πέρα απο τον γεωγραφικο και πολιτικο δηλαδη διχωρισμος - και προσπαθει να πετύχει πιο ευνοϊκους ορους για την Ε/Κ πλευρα (διάβαζε αστικη τάξη) μέσα στα πλαίσια του παραπάνω συνταγματικού σχήματος.

Συνέχεια στη σελ. 4

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Κορυφώνονται οι διαμάχες στους κόλπους της Ο.Α.Π.

Το αδιέξοδο στο οποίο έχουν οδηγήσει την Παλαιστινιακη Επανάσταση μια σειρα λανθασμένες ενέργειες της γησείας της Ο.Α.Π. και η περσινη ήττα στο Λιβανο βρίσκονται στη ρίζα των διαφωνιών στους κόλπους της Οργάνωσης που πήραν τελευταία τη μορφή στρατιωτικων συγκρούσεων. Αναφίβολα οι «στασιαστες» μέσα στην Αλ Φάταχ απηχουν σε κάποιο βαθμο την ογκούμενη αγανάκτηση των Παλαιστινών μαχητών και του λαου προς την πολύχρονη άκαρη διπλωματία του Αραφάτ. Οι «στασιαστες» δημα κινδυνέουν στην ουσία, να μετατραπουν σε όργανα του Συριακού καθεστώτου που δύσ και αφίνεται να ευνοει σήμερα μια πο ριζοσπαστικη πολιτικη έχει στο παρέλθον κι όχι μόνο μιαφορά- προδώσει την παλαιστινιακη επανάσταση.

Γίνεται όλο και πο ξεκάθαρο πως η μόνη προπτικη που απομένει για τον ηρωϊκο και πολυβασανισμένο Παλαιστινιακο λαο είναι η συσπειρωση γύρω απο μια ταξικη σοσιαλιστικη πολιτικη που αναγκαστικα περνα μέσα απο την ανατροπη των καταπιεστικων αραβικων καθεστώτων και του Ισραηλ.

Ούτε θα μπορούσε να γίνει διαφορετικα από τη στιγμη που στην διακυβέρνηση του τόπου βρίσκοταν η δεξιά. Δεν είναι θέμα αδυναμίας, της συγκε-

τόσο ανάμεσα στους Παλαιστινιους μαχητές όσο και πλατύτερα μέσα στις μάζες υπάρχει και ογκούται μια απογήτευση και μια έντονη αγανάκτηση για την πολιτικη που ακολουθει η γησεία της Ο.Α.Π. ιδιαίτερα αποκρυστικη για της Παλαιστινιακες μάζες είναι οποιαδήποτε αποδοχη συμβιβαστικων λύσεων του, τύπου Ρήγκαν για αυτοδιοίκηση των παλαιστινών στην Δυτικη οχθη και τη Γάζα σε συνεργασία με την Ιορδανία. Η πτέρυγα που πρόσκειται στον Αραφάτ (πελιοψφία στην Ο.Α.Π.) ενω απορρίπτει δημόσιατο Αμερικανικο σχέδιο αφήνει να νόνθει πως δέχεται της διπλωματικες προσπάθειες μέσω των Βασιλια της Ιορδανίας Χουσεΐν για δισταργματεύσεις με στόχο κάποιας μορφης αυτονομια ενω αφήνουν την πόρτα ανοικτη για την αναγνώριση του Ισραηλ.

Χρόνια όμως, άκαρπων διπλωματικών «αγώνων» (Ο.Η.Ε., Ε.Ο.Κ. κοκ) έχουν αποδειξει στης Παλαιστινιακες μάζες πως η διπλωματια δεν μπορει να οδηγήσει σε λύση του

Συνέχεια στη σελ. 11

ΗΙΤΑΣΗ—HELLENIC

Διδάγματα από την απεργία

Έληξε ο απεργιακός αγώνας των 52 εργαζομένων που διάρκεσε 35 ολόκληρες μέρες εξ αιτίας της αδιαλλαξίας της εταιρείας.

Το προσωπικό της HITACHI—HELLENIC είναι προσοντούχο και ειδικευμένο στην συναρμολόγηση και έλεγχο τηλεπικοινωνιακών μηχανημάτων και συσκευών και όλοι τους απόφοιτοι, - τουλάχιστον - σχολών μέσης παιδείας. Ωστόσο οι μισθοί τους είναι από τους πιο χαμηλούς σε σύγκριση με άλλους κλάδους.

Συγκεκριμένα ο μηνιαίος βασικός μισθος πρόσληψης για ένα εργαζόμενο ήταν £51.500 (εκτος τιμαριθμικο). Εργαζόμενοι με δυο και τρία χρόνια υπηρεσία έπαιρναν £60 με £65 το μήνα.

Όπως μας ανάφερε εργαζόμενη με 5 χρόνια υπηρεσία έπαιρνε £105 καθαρά (συν το τιμαριθμικο).

Έτσι ένα από τα βασικά αιτήματα των εργαζομένων όταν κατέβαιναν στο δίκαιο αγώνα τους ήταν και η αύξηση των υφιστάμενων μισθών τους.

Άλλα αιτήματα τους ήταν:

1. Τρόπος υπολογισμού των υπερωριών τους.
2. Κατοχύρωση της 1ης του Οκτώβρη ως αργία.
3. Ιατροφαρμακευτική περιθαλψη.

Ακόμα 16 εργαζόμενοι ήταν προσωρινοί ενώ δούλευαν για ένα συνεχή χρόνο χωρίς εταιρεία να δίνει οποιαδήποτε δικαιολογία για τη μη μονιμοποίηση.

Σε σχέση με τον τρόπο υπολογισμού των υπερωριών η εταιρεία επέμενε να πληρώνει την υπερωριακή εργασία ως 1,08 τες καθημερινές αντι τη μια ώρα ως 1,50 και την μια ώρα ως 1,45 την εργασία του Σαββάτου και Κυριακής αντι την μια ώρα ως 2 ώρες.

Με τη νέα συμφωνία που εγκρίθηκε πέτυχαν οι εργαζόμενοι αύξηση στους βασικούς μισθούς πρόσληψης στες £60 τον μήνα για τον πρώτο χρόνο και £66 για τον δεύτερο χρόνο (θα παρέχεται επίσης και το ανάλογο τιμαριθμικό επίδομα).

Ακόμα πέτυχαν αυξήσεις πάνω στους υφιστάμενους μισθούς που κυμαίνονται από £7.500—9.500 τον μήνα (μαζί με τον τιμάριθμο £12.100 και £15.330 αντίστοιχα) για τον πρώτο χρόνο. Για το δεύτερο χρόνο θα παραχωρηθουν αυξήσεις πάνω στους βασικούς £6.000—£7.500.

Ο μέσος όρος αυξήσεων που θα παραχωρηθουν στο προσωπικό είναι 10.7% για τον πρώτο και 8.5% για το δεύτερο χρόνο.

Γενικά ικανοποιήθηκε κατά

81% το αρχικό αίτημα του προσωπικού σχετικά με τις αυξήσεις στους μισθους. Πέτυχαν ακόμα τη μονιμοποίηση αυτών που δούλευαν ως προσωρινοί.

Σε σχέση με τα άλλα αιτήματα που έμπαιναν από τους εργαζόμενους δεν ικανοποιήθηκαν και εδώ θα πρέπει να πούμε ότι σ' αυτού συνέτεινε η αναποφασιστικότητα και επίσης που κράτησαν οι συντεχνίες από την αρχη σε σχέση με τις διεκδικήσεις που έβαλαν οι εργαζόμενοι.

Συγκεκριμένα σε σχέση με τα αιτήματα για την υπερωριακή εργασία και την ιατροφαρμακευτική περιθαλψη οι συντεχνίες δήλωσαν από την αρχη στους απεργους ότι είναι αδύνατο να κερδήθουν απονθαρρύνοντας τους για ποσοθεραπεία στην αρχη σε συντεχνίες που διέκδικησαν και αυτών των αιτημάτων.

Σε συνάντηση που είχαμε με τους εργαζόμενους μετα την λήξη της απεργίας, αυθόρυμπτα μας εκδήλωσαν την απογοήτευση τους όσον αφορα τα πιο πάνω αιτήματα που δεν κερδήθηκαν παρα την απομέρους τους αποφασιστικότητα και διάθεση για συνέχιση του αγώνα τους.

Το «Εργατικό Βήμα» σε άρθρο του για το θέμα με τίτλο «εστέφθηκε με επιτυχία σε

Απεργοί της Hitachi

απεργιακος αγώνας στη HITACHI» μας λέει ότι «ο τρόπος πληρωμης της υπερωριακης εργασίας παραμένει ο ίδιος δεδομένου ότι σε όλες τις επιχειρήσεις της ΕΜΕ εφαρμόζεται το ίδιο σύστημα».

Μα τότε γιατί μπήκε αυτο το αίτημα απο τες συντεχνίες. Εμεις πιστεύουμε ότι είναι πόλυτα δίκαιο το αίτημα αυτο των εργαζομένων όπως και τα υπόλοιπα και ξίζε κάθε υποστήριξη σ' αυτο το αίτημα, το οποίο θα έπρεπε να αποτελέσει μέτρο σύγκρισης και διεκδικήσεων και για τους εργαζομένους των άλλων επιχειρήσεων της ΕΜΕ.

Εκείνο που χαρακτήρισε κύρια αυτη την απεργία ήταν η ενότητα και αποφασιστικότητα

των απεργων μέχρι την πλήρη ικανοποίηση των δίκαιων αιτημάτων τους, και η αλληλεγγύη και συμπαράσταση των εργαζομένων προς τους επεργούς τόσο με ψηφίσματα όσο και οικονομικη ενίσχυση στο απεργιακο ταμείο πράγμα που συνέτεινε πάρα πολύ στο ηθικο των απεργων για συνέχιση του αγώνα τους.

Αν αυτη η συμπαράσταση επεκτείνοταν με καθολικη απεργία των εργαζομένων και στες άλλες επιχειρήσεις της ΕΜΕ (που οι συντεχνίες είπαν ότι θα βολιδοσκοπηθει) τότε σίγουρα ο αγώνας των απεργων της HITACHI θα κατέληγε σε μια μεγάλη νίκη προς όφελος των εργαζομένων, τόσο της βιομηχανίας αυτης και των άλλων επιχειρήσεων της ΕΜΕ, όσο και του εργατικου κινήματος γενικότερα.

ΜΑΖΟΣ

πόφεις της.

● Υπήρχε σχέδιο συντάξεως βάσει του οποίου οι εργαζόμενοι συνεισφέρουν 5% και η Αρχή 13% σε ειδικό ταμείο συντάξεως όπως λέγεται, και το οποίο εισέπρατταν οι εργαζόμενοι όταν αφυπηρετούσαν μαζί με τους σύνθετους τόκους, δηλαδή τους τόκους που αποφέρει κάθε χρόνο. Στις 23.12.82 υπογράφτηκε συμφωνία η οποία θα εφαρμοζόταν αναδρομικά από 1.1.82 και βάσει της οποίας θα ισχυει το ίδιο σχέδιο της Κυβερνησης, αλλά χωρίς την συνεισφορά υπαλλήλων. Μέχρι σήμερα όμως οι υπάλληλοι που αφυπηρετούσαν από 1.1.82 δεν έχουν πάρει το ταμείο αφτό. Το θέμα συζητήθηκε στην επιτροπή σχέσεων προσωπικού, που αποτελείται από εκπροσώπους της συντεχνίας και της Αρχής. Η Αρχή δεν αρνείται αφτή την υποχρέωση της όμως καθυστερεί να την εκπλήρωση με την δικαιολογία ότι

Και αν υποθέσουμε ότι στο σταθμό Α μπαίνει λουκέτο και αχρηστεύονται τα μηχανήματα του: Η εργοδοσία δεν δικαιούται να μιλά για πλεονάζον. Διότι λειτουργώντας ο σταθμός Β' δεν προσλήφθηκε καινούργιο προσωπικό για να τον επανδρώσει. Το προσωπικό που επάνδρωντε σταθμό Α' υποχρεώθηκε να επανδρώνει τον σταθμό Β' δυσλεύοντας υπερωρίας. Από που λοιπόν δημιουργήθηκε το πλεονάζον; Το βασικότερο αίτημα των εργαζομένων είναι η Αδιολόγηση και από το 76 η Αρχή μπροστά σε οποιοδήποτε αίτημα έβαζαν οι εργαζόμενοι απαντώντες:

«Κάντε υπομονή να λειτουργήσει ο σταθμός Β' και θα λύσουμε τα προβλήματα». Και τώρα που ελειτουργήσει ο σταθμός Β' δημιουργεί θέμα πλεονάζοντας και το χρησιμόποια σαν μπαμπούλα ενάντια στους εργαζόμενους για περιορισμό των αιτημάτων τους.

● Άλλα προβλήματα που αντιμετωπίζει το προσωπικό της Α.Η.Κ.:

● Μειωμένο προσωπικό: Η Αρχή είναι από τους λίγους οργανισμούς που μειώσαν το προσωπικό τους μετά την Τουρκική εισβολή. Όταν αφυπηρετήσει κάποιος εργαζόμενος δεν απληρώνει τη θέση με την πρόσληψη καινούργιου εργαζόμενου. Και αφτή η μείωση συνεχίζεται μέχρι σήμερα, ενώ η ζήτηση του ρεύματος έχει μόνον από το 74 μέχρι το 76. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να αναγκάζονται οι εργαζόμενοι να δουλεύουν υπερωρίες. Η συντεχνία έχει ζητήσει κατάλογο των κενών θέσεων καθώς επίσης και την οργανική διάρθρωση των σταθμών Β' και Μονής πάνω στην οποία θα ανθυποβάλει τις αιτήσεις της επιτηδεύσεις της απεργίας. Διότι:

● Σε περίπτωση που σταματήσουν να λειτουργούν οι δύο σταθμοί Β' και Μονής, για να τεθούν ξανά σε λειτουργία χρειάζεται να τροφοδοτηθούν με ρεύμα από μια μηχανή. Η συγκεκριμένη αφτή (σύμφωνα με συντεχνίας) επιτεύχθηκε συμφωνία σε ορισμένα σημεία, άλλα δε θα επαρτέμποντο για διατήσηα με κοινή εισήγηση και των δυο πλευρών.

Στες 22.6.83 το συμβούλιο της

Αρχής συνεδρίασε και την επομένη μέρα ικανοποίησε τες αποφάσεις του στη συντεχνία: α) Να κλείσει τον σταθμό Α' και β) να

ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΟΣ Ο ΧΟΡΟΣ ΣΤΗ ΛΕΜΕΣΟ

£850 καθαρά λεφτά απόφερε ο χορός της Σοσιαλιστικής Έκφρασης στην επαρχία της Λεμεσού στις 25 του Ιούνη.

Ήταν ο πρώτος από μια σειρά παίρνει ο Επαρχιακός χορός που προγραμμάτισε η Αριστερή Πτέρυγα με στόχο £2,600 συνολικό κέρδος.

Αυτό τον μήνα (Ιούλιο) σειρά παίρνει ο Επαρχιακός χορός της Λευκωσίας με στόχο £1000 καθαρά έσοδα, για τον Σεπτέμβρη προγραμματίζεται χορός για τις περιοχές Λάρνακας και Αμμοχώστου.

Η σημασία των £2600 είναι για την ΑΠ τεράστια, μια και δεν έχει κανένα οικονομικό πόρο π

ΕΟΣΙΟΛΙΣΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑΣΗ

ΠΡΩΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΟΙ ΑΣΤΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΦΟΡΤΩΣΟΥΝ ΤΑ ΒΑΡΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Το Διεθνες Νομισματικο Ταμείο, αφου επισκέψθηκε τη Κύπρο τέλος Μαΐου-αρχες Ιουνίου, κάνει ορισμένες διαπιστώσεις σε σχέση με τα οικονομικα μεγέθη που διέπουν την οικονομία μας και που δεν είναι καθόδου ενθαρρυντικες. Το Δ.Ν.Τ. θεωρει σαν αρνητικες εξελιξεις τη συνεχιζόμενη διεύρυνση του ελλειμματος τρεχουσων συναλλαγων και το σχετικα μεγάλο δημοσιονομικο έλλειμμα.

Οι εισιγήσεις που κάνει προς τη κυβέρνηση όσον αφορα τα μέτρα τα οποια πρέπει να ληφθουν για να τεθουν οι αρνητικες αυτες εξελιξεις υπο έλεγχο είναι:

1. Μείωση του ρυθμου αύξησης των ημερομισθιων για να πέσει το εργατικο κόστος έτσι ώστε να αυξηθει η ανταγωνιστικότητα των Κυπριακων προϊόντων στη Διεθνη αγορα για αντιμετώπιση του ελλειμματος των τρεχουσων συναλλαγων.
2. Για την αντιμετώπιση του μεγάλου δημοσιονομικου ελλειμματος εισιγείται τη μείωση του ρυθμου αύξησης των μη αναγκαιων δημοσιων δαπανων, τη μη αύξηση του δημοσιου μισθολογιου, τη σταδιακη μείωση των κρατικων επιχορηγήσεων και τη λήψη μέτρων κατα της φοροδιαφυγης. Εισιγείται ακόμα μια μικρη φορολογια γενικης φύσης πάνω σε αγαθα ευρειας κατανάλωσης (τσιγάρα, ποτα, βενζίνη κ.λ.π.).

Εκτος απο το μέτρο δηλ. που εισιγείται για πάταξη της φοροδιαφυγης (που και εδω μάλλον θα εννοει τα χαμηλα εισοδήματα φυσικων προσώπων — μια και οι εταιρειες που κύρια κάνουν τα μεγαλύτερα κέρδη μπορουν μέσα απο τους νόμους του αστικου κράτους να αποφεύγουν το φόρο) το Δ.Ν.Τ. εισιγείται μέτρα, που έρχονται να κτυπήσουν κατα κύριο λόγο το βιοτικο επίπεδο των εργαζομένων.

Δηλαδη με λίγα λόγια την κρίση που δημιουργείται και για την οποια την ολοκληρωτικη ευθύνη φέρει η εργοδοσια και η βιομήχανοι — αφου αυτοι είναι που έχουν κάθε λόγο για το που τραβα και πως οργανώνεται η οικονομια, έχοντας την αποκλειστικη εξουσια πάνω στα μέσα παραγωγης, τον έλεγχο και διοικηση τους— πάνω στες πλάτες της εργατικης τάξης.

Μέσα από τα σημάδια αυτα της κρίσης που περνα η οικονομια άρχισε να φαίνεται και η χρεωκοπια των βιομηχάνων που παρα τα τόσα κινητα και απαλλαγες που τους διδόνται απο το αστικο κράτος αποδεικνύονται ανικανοι να διευθύνουν τες βιομηχανίες και να αναπτύξουν, την παραγωγη. Την αδυναμία— τους αυτη επιμένουν να την φορτώνουν στις πλάτες των εργαζομένων.

ΣΕ ΕΞΑΡΣΗ ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΑ χρόνια αμέσως μετα τη εισβολη και κατοχη του 1974 ακολούθησε μια χωρις προηγούμενο εκμετάλλευση της Εργατικης τάξης, όπου οι εργοδότες με πρόσχημα το εθνικο πρόβλημα, κατέφερναν με τη βοήθεια των ηγετων των εργατικων οργανώσεων και κύρια του ΑΚΕΛ) να κρατα το εργατικο κίνημα μακρια απο διεκδικησιες και υποβάλλοντας το σε μεγάλες οικονομικες θυσιες (ειχαμε μείωση μεροκαμάτων μέχρι και 50%).

Σαν αποτέλεσμα είχαμε μια σημαντικη άνοδο στους ρυθμους ανάπτυξης της οικονομιας (που κύρια επιτεύχθηκε χάρη στα μεροκαμάτα πείνας για μια σειρα απο χρόνια) και τους αστους να συσσωρένουν τεράστια κέρδη.

9 χρόνια μετα τη εργατικη τάξη αρχιζει να συνειδητοποιει πως το εθνικο πρόβλημα — εκτος του ότι είναι αδύνατο να βρείτε τη λύση του μέσα απο την αστικη διακυβέρνηση του τόπου — δεν πρέπει να μπαινει τροχοπέδη στις εργατικες διεκδικησιες.

Έτσι το 1982, και κύρια το 1983 με τη πρώτα σύμβαση κρούσματα οικονομικης ύφεσης, βρίσκουν την εργατικη τάξη σε μια έξαρση κινητοποιησεων για ένα καλύτερο βιοτικο επίπεδο. Χαρακτηριστικη της διάθεσης των εργαζομένων να μη επιτρέψουν στους εργοδότες να προχωρήσουν ξανα στο κτύπημα του βιοτικου επιτέδου τους είναι οι τελευταίες δυναμικες διεκδικησιες που πληθαίνουν συνεχως μέσα στον εργατικο χώρο.

Ενδεικτικα αναφέρουμε απεργιες: Μεταλλουργικη βιομηχανια, Μηχανοτεχνιες Πάφου, Λιμενεργατες Λάρνακας, HITACHI-HELLENIC για 35 μέρες, ΔΙ·Υ·ΛΙΣΤΗΡΙΑ, επιστιτησεις νοσοκομειων, βιομηχανια «ΛΥΚΟΣ», ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ κ.λ.π.

Σε πάρα πολλους χώρους επικρατει αναβρασμος μεταξυ των εργαζομένων όπως: Τράπεζες, βιομηχανια ένδυσης, ορυχειων αμιάντου, μεταλλωρύχοι Σκουριώτισας, ΟΕΛΜΕΚ, ΠΟΕΔ, Συνεργατικες βιομηχανιες κ.λ.π. (Ρεπορτας απο τες τελευταιες απεργιες βλέπε σε άλλες σελίδες).

Δυστυχως οι απεργιακες αυτες κινητοποιησιες είναι ακόμα σπουδωμεικες και ασύνδετες μεταξυ τους και προσκρούουν στη συμβιαστικότητα των συντεχνιων, αφου η ηγεσια της πιο μαζικης συντεχνιας της Κύπρου-της ΠΕΟ — ακολουθει τη γνωστη πολιτικη ταξικης συνεργασιας, που βάδιζε παράλληλα με τη συνεργασια στο πολιτικο επίπεδο (ΑΚΕΛ-ΔΗ.ΚΟ).

Μπαινει πια επιτακτικα μπροστα στους εργαζομένους η ανάγκη για ένα δημοκρατικο ενιαio συνδικαλιστικο φορέα που θα συντονιζει και θα καθοδηγει τη δράση τους στη βάση ενος σοσιαλιστικου προγράμματος.

Η δημιουργια αυτου του φορέα και το σπάσιμο κάθε συνεργασιας με τη δεξια θα γινονται όλο και πιο αναγκαια όσο βαθαίνει η κρίση.

ΔΙ·Υ·ΛΙΣΤΗΡΙΑ: ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Θέμα αρχης ήταν για τους εργαζομένους στα κυπριακα διϋλιστηρια η αιτια-κίνητρο της απεργιας — τους που ζεκίνησε στες 21 Ιουνίου και ελήξε στις 30 του Ιούνη:

«Το Σεπτέμβρη του 82 πετύχαμε να υπογραφει συμφωνια μεταξυ μας και της διέφυνσης, μετα απο μεσολάβηση του υπουργου Εργασιας (η οποία μάλιστα επαναβεβαιώθηκε και στες 22.2.83 στα πλαίσια της υπογραφης νέας συλλογικης σύμβασης) βάση της οποίας θα γινόταν αξιολόγηση όλων των θέσεων σε όλες τες κλιμακες. Η διέφυνση αθέτησε την συμφωνια και υποχρεωθήκαμε να βγούμε σε απεργια.

Αφτα μας δήλωσαν οι απεργοι που είδαμε στο χώρο δουλειας-τους εξω απο τα διϋλιστηρια.

Οι 149 υπαλλήλοι του διϋλιστηριου κατατάσσονται σε 12 κλιμακες: Απο κλητήρα μέχρι και την 8η κλιμακα οι υπαλλήλοι είναι γραμμένοι σε συντεχνίες και γνωρίζουν μεταξυ - τους τους μισθους που πάρουν. Απο την 9η κλιμακα και μετα υπάρχουν στεγανα. Η διέφυνση απαγόρευε στους υπαλλήλους αφοτους να οργανωθουν σε συντεχνία, να γνωστοποιήσουν τους μισθους - τους υπαλλήλους (8η κλιμακα και κάτω) να τους μιλουν! κ.λ.π.

Μετα απο πολλες προσπάθειες και μεσολαβήσεις του υπουργου εργασιας οι υπαλλήλοι των 8 κλιμακων κατάφεραν να υπογραφει το Σεπτέμβρη 82, συμφωνια για αξιολόγηση των υπαλλήλων των κλιμακων.

... Και εννοούσαμε αξιολόγηση πραγματικη επίσημη απο το α-ω που γίνεται μόνο μια φορα, σύμφωνα μετα διεθνη δεδομένα: Να δοθούν οι κλιμακες όλων των υπαλλήλων, να βαθμολογηθει η κάθε θέση».

... Η εταιρεια είχε ένα αξιολογη, έφερε ακόμη ένα, φέραμε και μεις ένα δικο μας. Να κάνουν την αξιολόγηση και όπου συμφωνήσουν καλως, όπου διαφωνήσουν να το διαπραγματεψουμε.

Όταν τέλειωσαν την αξιολόγηση η διέφυνση μας είπε το θα δώσει μόνο την βαθμολογια των 8 πρώτων κλιμακων, μόνο που δεν θα διαπραγματεψουμε τες θέσεις αφτες, και αρνήθηκε να μας γνωστοποιήσει την αξιολόγηση των κλιμακων, 9-12 ούτε μισθους, ούτε τίποτα. «Έννοούσα» λέει η διέφυνση «αξιολόγηση για ότι αφορα εσας και την συντεχνία σας (δηλαδη μέχρι και την 8η κλιμακα) και ότι μισθους θέλω τους δίνων». Δηλαδη ουσιαστικα δεν έγινε ούτε αξιολόγηση, ούτε τίποτα».

«Είχαμε πολλες συναντήσεις μετην διέφυνση και μετα με τη Υπουργειο Εργασιας, όπου καταθέσαμε το θέμα — μας ως αθέτηση συμφωνίας. Στην αρχη τη Υπουργειο Εργασιας είπε ότι δεν μπορει να κάμει τίποτα. Μέτα απο αφτο κατεβήκαμε σε απεργια.

«Το Σάββατο (26-6-83) πληροφορθήκαμε απο τη συντεχνία — τους συνέλευση και οι εργαζομένοι στην 9η κλιμακα. Η Γενικη συνέλευση του προσωπικου που συγκαλεστηκε γιανα συζητήσει την πρόταση αφτη την απεργια, η πλειοψηφια των υπαλλήλων της 9ης κλιμακας γράφητκαν αμέσως α-

πο μόνοι-τους στη συντεχνία και κατέβηκαν και αφτο σε απεργια μαζι - μας. Τώρα απο τους 149 υπαλλήλους απεργούμενοι 142. Οι 7 που δεν απεργουν είναι οι προσωπάρχης και δυο γραμματεις της 9ης κλιμακας οι υπαλλήλοι της 10ης, 11ης και 12ης κλιμακας».

«Η διέφυνση αρνείται να μας κοινοποιήσει την αξιολόγηση όλων των κλιμακων διότι εμεις θα ζητήσουμε να υπάρχει μια αρμονια: θα κάνουμε αναμέτρηση εφθυνων της κάθη θέσης και θα ζητήσουμε αναλογη αμοιβη για αφτες τες εφθύνες»

ΙΟΥΛΗΣ 74 – ΙΟΥΛΗΣ 83

Συνέχεια από τη σελ. 1

Μέσα από τις διακοινοτικές συνομιλίες και την προσπάθεια κινητοποίησης του διεθνούς παράγοντα για να ασκηθουν πίεσεις στην Τουρκία, η Ε/Κ κυβέρνηση ελπίζει να πετύχει μείωση των Τουρκικών στρατευμάτων στο νησί, παραχωρήσεις στο εδαφικό και υποχωρήσεις στο συνταγματικό.

Είναι πολύ αμφίβολο αν η τουρκία κι ο Ντεκτας θα υποχωρήσουν ποτε από τις απαιτήσεις τες οποίες έχουν σήμερα. Τα τελευταία χρόνια έχουν δείξει πως αυτοί που κάνουν τις υποχωρήσεις είναι οι εκπρόσωποι της Κυπριακής κυβέρνησης κι όχι του Ντεκτας. Άλλα κι αν ακόμα μπορούσαν να φτάσουν ανάμεσα - τους σε μια τέτοια συμφωνία, όπου μειώνονται τα ποσοστά κατεχόμενων εδαφών, μειώνεται η παρουσία των Τουρκικών στρατευμάτων κι υπάρχει μια δυνατή κεντρική κυβέρνηση με μειωμένες εξουσίες για την Τ/Κ πλευρά - μια λύση που για την κυπριακή κυβέρνηση ισοδυναμεί μ' ένα ανέλπιστο, θεόπεμπτο δώρο - πόση σημασία θα έχει για την εργατική τάξη και σε πόσο βαθμό θα άγγιζε την ουσία του ζητήματος;

Μια τέτοια συμφωνία ουσιαστική κι αν φάνεται στην επιφάνεια, δεν έχει να κάνει τίποτε με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης γιατί ούτε εξαλείφει τον εθνικισμό, ούτε ενώνει την εργατική τάξη, ούτε εγγύαται ειρήνη στο νησί, γιατί τελικά δεν είναι λύση. Από τη μεριά των συμφερόντων του εργατικού κινήματος, λίγο ενδιαφέρει αν τα κατεχόμενα εδάφη αποτελουν το 40% ή το 20% της Κυπριακής γης, αν οι Τ/Κ αστοί έχουν 50% ή 20% συνταγματικές εξουσίες σε μια κάποια κεντρική κυβέρνηση, ή αν στην Κύπρο σταθεμένουν 30 ή 10 χιλιάδες τούρκικα στρατεύματα. Τα ποσοστά δεν παίζουν σημασία. Η ουσία είναι κατά πόσο υπάρχει κατοχή, κατά πόσο ο κυπριακός λαός χωρίζεται στα δυο, γεωγραφικά και πολιτικά, στη βάση της εθνικής του καταγωγής.

ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΑΚΕΛΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

Τα κόμματα της Αριστεράς δεν έχουν κατανοησει την απλή αλήθεια ότι οι αστοί δεν μπορούν να λύσουν και δεν θα λύσουν ποτε το εθνικό πρόβλημα κι ότι κατ' επέκταση η ευθύνη πέφει ιστορικά στους ώμους της εργατικής τάξης. Συνεχίζουν να επιμένουν σε πολιτικές επιλογές οι οποίες δεν αγγίζουν την ουσία του ζητήματος και που δεν διαφέρουν απ' αυτές της δεξιάς. Η περίπτωση του ΑΚΕΛ δεν χρειάζεται καν συζήτηση. Στην περίπτωση της ΕΔΕΚ οι διαφωνίες με την κυβερνητική πολιτική είναι επιμέρους και δευτερεύουσες και έχουν να κάνουν με μια πολύ σκληρή στάση στο επίπεδο του παζαρέματος μέσα από τις διακοινωνικές παρα με την ουσία του ζητήματος.

Το ΑΚΕΛ είναι το κόμμα με τις πιο μεγάλες ευθύνες ιστορικά γιατί από δεκαετίες είναι το κύριο κόμμα της εργατικής τάξης - η ηγεσία του είναι υπεύθυνη για το ότι δεν έδωσε προοπτικές στο κίνημα έτσι που να ανατραπεί η πορεία που οδήγησε στο '74 και αυτή που ακολουθείται σήμερα.

Από την ανεξαρτησία, το ΑΚΕΛ δέχτηκε τη συμμαχία με τη λεγόμενη πατριωτική δεξιά στη βάση ενος και μοναδικού δικαιολογητικού: ότι υπήρχε εθνικό πρόβλημα, ότι υπήρχε ιμπεριαλιστικός κίνδυνος, κι επομένως ότι η συνεργασία με τη Μακαρί-

Από τις συγκρούσεις έξω από την Αμερικάνικη πρεσβεία (1976). Οργανωτές/Πρωτοστάτες οι νεολαίοι της ΕΔΕΝ

ακη δεξιά ήταν απόλυτα επιβεβλημένη από τις συνθήκες. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Το πραξικόπεμπο και εισβολή. Μια πολιτική η οποία ακολουθείται με συνέπεια για 14 χρονια, κατέληξε ακριβώς στα αποτελέσματα τα οποία προσπαθούσε ν' αποφύγει! Υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη ότι η πολιτική της περιόδου 60-74 ήταν λανθασμένη:

Ομως η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν διανοήθηκε ουτε για μια στιγμή να προχωρήσει σε αυτοκρατική. Με την μεγαλύτερη μυωπία η οποία μπορεί να χαρακτηρίσει πολιτικό, εξακολουθεί να επιμένει στο μύθο της πατριωτικής δεξιάς. Εννιαχρόνια στασιμότητας και αλιτων αδιεξόδων στο κυπριακό μετατρέπεται σε αποβολές σών εξακολουθούσαν να επιμένουν στις παραδόσεις του κόμματος.

Σήμερα, η στροφή της ηγεσίας προς τον εθνικισμό και τη

διπλωματία είναι καθαρη όσο ποτε.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Το εθνικό ζήτημα της Κύπρου μπορεί να λυθεί. Τα στρατεύματα κατοχής μπορουν να φύγουν και τα τείχη που έχουν δημιουργηθεί ανάμεσα στους Ε/Κ και τους Τ/Κ μπορουν να πέσουν.

Η μόνη δύναμη που μπορεί να οδηγήσει το πρόβλημα στη λύση του είναι η εργατική τάξη. Τα κόμματα της εργατικής τάξης, το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ πρέπει να μπουν μπροστά στις ευθύνες τους. Μακριά από εθνικιστικούς προσανατολισμούς και συνεργασίες με τη Δεξιά. Ξεκινώντας από ένα ενιαίο Μέτωπο με στόχο την κατάληψη της εξουσίας από την Αριστερά. Καλώντας την εργατική τάξη να αγωνιστεί για μια εθνικοποιημένη οικονομία για εργατικό έλεγχο στη παραγωγή, για κατάργηση της εκμεδάλλευσης και της καταπίεσης, για λιγότερες ώρες δουλίας κι ένα πιο ψηλό βιοτικό επίπεδο. Απευθύνοντας ταξικό κάλεψμα στους Τ/Κ εργαζόμενους για Κοινό Αγανακτισμένη στην κατοχή του ιμπεριαλισμού, και την εκμετάλλευση με ωφόχι μια κοινή σοσιαλιστική πατρίδα.

Οποιαδήποτε παρεκτρο-

Σοσιαλιστική Εκφραση

πη απ' αυτη την πορεία οδηγα νομοτελειακά σε ιστορική χρεωκοπία. Με το να αρνούνται να συνεργαστουν στη βάση ενος σοσιαλιστικού προγράμματος και με το να μπλέκονται στις κάθε είδους συμμαχίες και συνεργασίες μετη δεξιά, οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων, εγκληματουν σε βάρος της εργατικής τάξης και των υπόλοιπων εργαζομένων. Η θεωρία ότι στην σημερινη εποχη περνούμε «στάδιο απελευθερωτικου αγώνα» κι επομένως η ταξικη πάλη «αναβάλλεται» για ένα υστερινότερο στάδιο είναι, απλα, αντιδραστικη και τους μόνους τους οποίους εξυπηρετει είναι τους καταπίεστες, την αρχουσα τάξη. Τη μοναδικη διέξοδο από την πορεία πλήρη στασιμότητα στην οποία οι αστοί έχουν ρίξει το πρόβλημα μπορεί να δώσει μια ταξικη ανάλυση από τη μερια της εργατικης τάξης. Ενα σοσιαλιστικο πρόγραμμα για την απελευθέρωση της Κύπρου είναι ο μοναδικος δρόμος ο όσο δύσκολη κι αν φαίνεται σαν επιλογη είναι η μοναδικη ρεαλιστικη.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ.

Μετα τη 2ωρη στάση εργασίας ΟΙ ΕΠΙΣΙΤΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Την Πέμπτη 23/6/83 οι εργαζόμενοι στο κλάδο επιστιτικών τεχνών των Νοσοκομείων (μάγειρες, οικονόμοι, διαιτολόγοι, φροντιστές) κατήλθαν σε προειδοποιητικη στάση εργασίας από τες 7.30 μέχρι της 9.30 π.μ.

Στην απεργία συμμετείχαν 60 εργαζόμενοι όλων των νοσοκομείων και του ψυχιατρείου αλλα επηρεάζονταν και άλλοι 150 ωρομίσθιοι που εργάζονται στον ίδιο κλάδο.

Σε συνάντηση μας με εκπροσώπους του κλάδου μας ανάφεραν ότι βασικο αίτημα των εργαζομένων είναι να γίνει αξιολόγηση των μελών του κλάδου με τα ίδια κριτήρια που χρησιμοποιήθηκαν για τα πολλά τμήματα της Δ. Υπηρεσίας.

Ακόμα οι απεργοι κατάγγειλαν ότι οι αρμόδιοι έδειχαν πλήρη αδιαφορία για τα προβλήματα τους που πέραν από την αξιολόγηση είναι και οι ανθυγειεινες συνθήκες κάτω από τες οποίες είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται (ελλειπεις υδραυλικες εγκαταστάσεις, έλλειψη ικανοποιητικου εξαερισμου κ.τ.κ.).

Για την ικανοποίηση του αιτήματος των εργαζομένων για αξιολόγηση οι αρμόδιοι τους κοροϊδεύουν εδώ και τρία χρόνια χωρις να λαμβάνεται οποιαδήποτε σοβαρη πρωτοβουλία για επίλυση του προβλήματος.

Πρέπει να πούμε ότι επικρατει μεγάλη αγανάκτηση μεταξι των εργαζομένων οι οποίοι βλέπουν να γίνεται σαφης διάκριση και αδικία εις βάρος τους σε σύγκριση με άλλους κλάδους.

Παρά το ότι υπάρχει μέσα στες συμφωνίες της ΠΑΣΥΔΥ με την κυβέρνηση σαφης πρόνοια που λέει ότι όσοι είναι απόφοιτοι γυμνασίου πρέπει να μπορουν απρόσκοπτα να ανεβαίνουν μόνο μέχρι την 4η κλίμακα και αυτοί ζητουν τουλάχιστον μέχρι την 7η ώπας συμβαίνει με κάθε εργαζόμενο στην Δ.Υ.

Τα πο κάτω χαρακτηριστικα παραδείγματα που μας έδωσαν οι εργαζόμενοι δείχνουν το μέγεθος της αδικίας που υπάρχει στο κλάδο αυτού βλέποντας τους σαν εργαζομένους β' κατηγορίας.

Πρέπει να πούμε ότι σε περίπτωση απεργείας διαρκείας του κλάδου αυτου θα παραλύσει ολόκληρο το νοσοκομείο το οποίο έχαρταίται η διατροφή των 500 και πλέον νοσηλευομένων από την συνεχη εργασία του κλάδου για την απρόσκοπη λειτουργία των μαγειριών και

ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ Α.Π. ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί απάντηση του Σ.Κ. ΕΔΕΚ, Αριστερή Πτέρυγα Λάρνακας στην Έκθεση Δράσης της απερχόμενης Ε. Επιτροπής που παρουσιάστηκε στην Επαρχιακή Συνδιασκεψη της 12ης του Ιούνη. Το κείμενο - σε μορφή φυλλαδίου - διανεμήθηκε σ' όλοι· κληρη σχεδόν την κομματική βάση της επαρχίας, μαζί με το υπόλοιπο υλικό για τις Επ. Συνδιασκεψίες (βλέπε προηγούμενο φύλλο αρ. 131).

Τον Οχτώβρη του 81, λίγους μήνες μετά τες βουλευτικές εκλογές έγινε η 6η Επαρχιακή Συνδιασκεψή του κόμματος, όπου η Κεντρική ήγεσία στην προσπάθεια της τότε να εξασφαλίσει την ηγεμονία της στο χώρο της Λάρνακας, επέβαλλε τον Κρίτωνα Γεωργιάδη στο πόστο του Επαρχιακού Γραμματέα παρά τες διαμαρτυρίες και την σαφή αντίθεση της κομματικής βάσης. Η επιβολή του Κ.Γ. από την ηγεσία στηρίχτηκε στο επιχείρημα ότι «το κόμμα χρειάζεται και τες βιτρίνες χρειάζεται και τους δουλευτάδες», ξεχνώντας ότι το κόμμα μας είναι ταχύμενο για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και ενάντια στους αστούς, είναι κόμμα δουλειάς και οργάνωσης και όχι βιτρίνας, κόμμα των εργαζομένων και όχι των επιχειρηματιών.

Αυτά όλα, παρά το ότι ο Κ.Γ. 4 μήνες πιο πριν προωθώντας τες προσωπικές του φιλοδοξίες, στες βουλευτικές εκλογές του 81, τύπωνε την Αθήνα διαφημιστικό φυλλάδιο με το οποίο καλούσε τους ψηφοφόρους της Ε.ΔΕΚ να τον ψηφίσουν παρά την απόφαση του κόμματος να δοθεί προτίμηση στο Ρένο Πρέντζα.

Ο Κ.Γ. τότε, χωρίς καμμία απόφαση εκμίσθωσε στελέχη με λεφτά του κόμματος για να φέρει σε πέρας τες προσωπικές του μανούβρες.

Η αμέσως μετά τη Συνδιασκεψή περίοδος χαρακτηρίστηκε από μια συνεχή πολεμική της ηγεσίας ενάντια στα αριστερά στελέχη που μετείχαν στην νεοεκλεγείσα Ε.Ε., φτάνοντας και στην διάλυση και αυτής της ιδίας της Ε.Ε. για απομόνωση τους, 4 μήνες πριν τες προεδρικές εκλογές, σε μια περίοδο που η λειτουργία της Ε.Ε. ήταν όσο ποτέ άλλοτε απαραίτητη.

Αμέσως μετά τες προεδρικές εκλογές αντί που η ηγεσία του κόμματος να κάνει την αυτοκριτική της και να επισημάνει τα λάθη πολιτικής της που μας οδήγησαν στο 9,5% (στην επαρχία μας πήραμε 6% σε σύγχριση με 8,5% στες βουλευτικές), εντούτοις, όπως και στες βουλευτικές εκλογές έτσι και τώρα επιδιώκει να τρομοκρατήσει την κομματική βάση αποβάλλοντας σημαντικά στελέχη γιατί:

1. Αδυνατεί να πείσει τα ίδια τα μέλη της για την πολιτική που ακολούθησε στην προσπάθεια της να στρέψει το κόμμα προς τα δεξιά και τη Σοσιαλδημοκρατία, παραγνωρίζοντας τες παραδόσεις του κόμματος και τους πόθους της κομματικής βάσης.

2. Αδυνατεί να πείσει την βάση για τους λόγους που οδήγησαν στην αποτυχία των προεδρικών εκλογών.

3. Προσπαθεί να απαλλαγεί από τες εφύνες της ρίχνοντας-τες πάνω σε πράκτορες και αντικομματικούς.

4. Φοβάται τη κριτική που θα της γίνεται από τη κομματική βάση και έτσι προσπαθεί να αποκεφαλίσει το κύμα αμφισβήτησης διώχνοντας όσους αριστερούς είναι δραστήρια τολμηρά και με επιρροή στελέχη.

Έτσι μετά τη Λευκωσία, Λεμεσό, Πάφο, συνεχίζει τες αποβολές στην Αμμόχωστο και

στην επαρχία μας αποβάλλοντας 5 συντρόφους (Μάζο Αχιλλέα, Τάκη Σ., Μάριο Κ., Μάνθο) επιβιώνοντας έτσι ότι η αμφισβήτηση της πολιτικής της υπάρχει σε παγκύπρια κλίμακα και καταρίπτει η ίδια το μύθο που έφτιαξε κατά την διάρκεια των αποβολών του 80-81 για δήθεν μεμονωμένους φραξιονιστές πράκτορες και τα τοιαύτα.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΔΡΑΣΗΣ

Η έκθεση δράσης της απερχόμενης Ε.Ε. που προορίζεται για την Σ/ψήφη της 12ης του Ιούνη αντί που θα έπρεπε να αποτελεί ένα έγγραφο σοβαρής αυτοκριτικής και εντοπισμού των αδυναμιών και των λαθών του παρελθόντος που οδήγησαν στην αποτυχία των προεδρικών εκλογών, ένα έγγραφο σε πολύτιμη εποχή διάλογο, εντούτοις επιδιδέται, στο σύνολο του σχεδόν, σε ένα όργιο συκοφαντίας και λασπολόγησης της Αριστερής Πτέρυγας, σε ένα όργιο από ψέματα.

* * * * *

Έχουμε καθήκοντας και υποχρέωση απέναντι στην κομματική βάση να δώσουμε μια απάντηση, έστω και σύντομη, σ' αυτή την έκθεση δράσης, για να μπορέσει το κάθε μέλος να διαμορφώσει αντικειμενική αντίληψη των γενονότων πιστεύοντας ότι δεν θα αφεθεί να περάσει αυτό το απαράδεκτο έγγραφο αδιαμαρτύρητα.

Λέει η απελθούσα Ε.Ε. στην έκθεση δράσης:

«η προηγούμενη Επαρχιακή Συνδιασκεψη βρέθηκε απροετοίμαστη και αιφνιδιάστηκε από απροσδόκητες αντιπειθαρχικές εκδηλώσεις που ενώ αρχικά είχε εκτιμηθεί ότι οφείλοταν σε προσωπικά φιλότιμα και ευαίσθησιες, τελικά αποδείκτηκε ότι ήταν καθοδηγημένα από την Αριστερή Πτέρυγα».

Εμείς λέμε ότι δεν ήταν η Συνδιασκεψή που αιφνιδιάστηκε αλλά η κομματική γραφειοκρατία, στην αντιδραση της πλειοψηφίας των αντιπροσώπων, που μετείχαν στην Σ/ψήφη, που έβλεπε να της επιβάλλουν επισθετικά τους ηγέτες και τες απόφεις που η γραφειοκρατία ήθελε.

Μας δείχνει, όμως, πως η γραφειοκρατία αντιμετωπίζει εκ των υστέρων τα στελέχη της, που έχουν το θάρρος να λένε τες απόφεις τους και να διαφωνούν μαζί της.

1. Αδυνατεί να πείσει τα ίδια τα μέλη της για την πολιτική που ακολούθησε στην προσπάθεια της να στρέψει το κόμμα προς τα δεξιά και τη Σοσιαλδημοκρατία, παραγνωρίζοντας τες παραδόσεις του κόμματος και τους πόθους της κομματικής βάσης.

2. Αδυνατεί να πείσει την βάση για τους λόγους που οδήγησαν στην αποτυχία των προεδρικών εκλογών.

3. Προσπαθεί να απαλλαγεί από τες εφύνες της ρίχνοντας-τες πάνω σε πράκτορες και αντικομματικούς.

4. Φοβάται τη κριτική που θα

πάτων με την αποβολή των Τουμάζου και Αχιλλέα η κρίση ξεπέραστηκε».

Το ποιοί είναι οι δύο σύντροφοι και αν έχουν προσφέρει στο κόμμα όχι γνωρίζει το κάθε μέλος της επαρχίας μας.

Για να καταδειχθεί όμως, πόσο ασύστολα ψεύδη είναι τα πιο πάνω λέμε πληροφοριακά ότι:

— Ο Τουμάζος είχε δώσει τη παραίτηση του από την Ε.Ε. ένα μήνα μετά την Σ/ψήφη του 81 σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τα όσα αντιδημοκρατικά και αντικαταστατικά μεθόδευε η κεντρική γησισία σε βάρος του κόμματος στην επαρχία μας. Συγκεκριμένα στη πρώτη συνεδρία της Ε.Ε. όπου θα κατατείνοταν σε σώμα παρευρίσκετο ο Δώρος Θεοδώρου ως εκπρόσωπος της κεντρικής γησισίας με ασφή εντολή (όπως ο ίδιος είπε) να διαλύσει την Ε.Ε. από την στιγμή που δεν εκλεγόταν στο πόστο του Ε. Γραμματέας Κρίτωνας Γεωργιάδης, Ερωτούμε λοιπόν: Τι εμπόδιζε ο Τουμάζος την Ε.Ε. καθόλη τη διάρκεια της θητείας της για να δουλέψει;

— Ο σύντροφος Αχιλλέας μέλος του κόμματος από το 72 με αντιστασιακή παράδοση και με συνεχή και συνεπή δουλειά 10 χρόνων ήταν το στέλεχος που στέλεχος που στέλεχος που καθημερινά πάλευε για να βγάλει την Ε.Ε. από το τέλμα της αδράνειας και της απράξιας.

Αφού από τον Ιούνη μέχρι τέλος του Σεπτέμβρη του 82 η Ε.Ε. ούτε μια απλή σύσκεψη δεν έκαμε, ο Αχιλλέας ήταν το στέλεχος που υπόβαλλε υπόμνημα στην κεντρική γησισία στις 29.9.82, σαν Επαρχιακός Οργανωτικός Γραμματέας, στο οποίο εξηγούσε την αδράνεια και την ουσιαστική διάλυση της, εισηγούμενος μέτρα για την επαναδραστηριοποίηση της Ε.Ε. και την σωστή λειτουργία της Ε. Οργάνωσης γενικότερα.

Η απάντηση της κεντρικής γησισίας σ' αυτό το υπόμνημα ήταν η αντικαταστατική απομόνωση του από την Ε.Ε. και η απαγόρευση συμμετοχής του σε οποιαδήποτε δραστηριότητα του κόμματος.

Συνεχίζει η έκθεση δράσης και λέει:

«η κομματική βάση πρέπει να πάψει να ασχολείται με κουτσομπολιστική κριτική των οργάνων ή των εξιματούχων του κόμματος».

Δηλαδή, ούτε λίγο, ούτε πολλά λένε ότι τα δράγματα και οι ιδέες που έχουν χωρίς μάνιο λόγο και έγχησης σε κανένα ούτε και στα μέλη που τους έχει ζεστάνει που πρέπει να εκπροσωπούν, και ότι η κριτική που γίνεται (που είναι απαραίτητο και πρέπει να γίνεται) προς αυτούς αποτελεί κουτσομπολίσμα.

Παρακάτω η έκθεση αφού φεύγεται μιλά για:

«8 περιφερειακές σ/ψεις που πραγματοποίησε η απερχόμενη Ε.Ε. στο διάστημα 17/1-14/3/82.

Η πραγματικότητα είναι ότι έγιναν μόνο 4 (Καλαβασό, Αραππίποι, Ορμήδεια, Κόρνο).

Σ

Στην Ελλάδα του ΠΑΣΟΚ: ΦΟΥΝΤΩΝΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Σε προηγούμενο γραφτο μας, επιχειρηθήκε μια σφαιρική παρουσίαση της κατάστασης που επικρατεί στην Ελλάδα. Είδαμε πως λειτουργεί (τον τρόπο σκέψης και δράσης) η πρώτη σοσιαλιστική κυβέρνηση της χώρας: εχτιώησε παράλληλα το αποτέλεσμα αφτης της θεωρητικής και πραχτικής πορείας με βάση το επίπεδο της ασταμάτησης ταξικής πάλης. Φυσικά καταλήξαμε στο ίδιο συμπέρασμα που καταλήγουμε από τότε που το ΠΑΣΟΚ έγινε, με τη στήριξη των εργαζομένων, κυβέρνηση: ότι δηλαδή μ' αφτη τη θεωρητική και πραχτική πορεία που ακολουθήθηκε μόνο που καταφέρνει είναι να ομορφαίνει το καπιταλιστικό σύστημα και αργα αλλα σταθερα να στρέφεται ενάντια στους εργαζόμενους που το στήριξαν.

Εκφράσαμε την επιθυμία να δούμε το ΠΑΣΟΚ να επιστρέψει στις ρίζες του (το εργατικό κίνημα) και να δρά απλα και σοσιαλιστικά. Την ίδια επιθυμία που έχουν κι οι Ελληνες εργαζόμενοι. Αφτη η επιθυμία όμως ποτε δεν πραγματοποιήθηκε: έμεινε μια εφη. Ετοι το μόνο που απομένει είναι η ενιαία αγωνιστική ταξική τοποθέτηση και δράση των Ελλήνων εργαζόμενων, που εκφράζεται κιόλας μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Το πραγματικό αφτο γεγονός γίνεται άμεσα κατανοητο αν δούμε τους διωγμούς τις αποβολες τις διαγραφες και άλλα «τινα» που υπομένουν και υποφέρουν τα ταξικα τοποθετημένα στοιχεία του Πανελλήνιου Σοσιαλιστικου Κινήματος.

Η οικονομικη κατάσταση της χώρας δε φαίνεται να μπαινει σε κάποιο μονοπάτι ανάκαμψης παρα το γεγονός της παρουσίας στον ορίζοντα μιας νέας λιγόχρονης παγκόσμιας οικονομικής ανάκαμψης, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις αστων οικονολόγων. Βέβαια τώρα με την ανάληψη, απο την Ελλάδα, της προεδρίας της Εβρωπαϊκης οικονομικής κοινωνής, όλο και κάποια «ψυχια» οικονομικης ενίσχυσης θα πέσουν στον ελληνικο χώρο αλλα ο σχετικα ανύπαρχος σχεδιασμος και η σοβαρη έλλειψη κάποιας αποτελεσματικης υποδομης μάλλον θα τα εξανεμίσουν.

ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΝ ΟΙ BIOMΗΧΑΝΟΙ

Οι βιομήχανοι εξακολουθουν να ασκουν τη βρώμικη πολιτικη του σαμποταρίσματος της οικονομιας. Ούτε προγραμματίζουν, ούτε βελτιώνουν ούτε επενδύουν έτσι ώστε να αποχτήσει η ελληνικη οικονομια μια κάποια βιωσιμότητα. Την ίδια στιγμη βέβαια δεν αρνούνται τα διάφορα δάνεια και κίνητρα που μαζεύονται - τα αντι να τα τοποθετουν στην οικονομικη ανάπτυξη, τα εξάγουν λαθραια. Χαραχτηριστικο είναι το παραδειγμα κάποιου βιομήχανου που ενω πήρε ενα υπέρογκο δάνειο για να το ρίξει σε μια προβληματικη επιχειρηση, θεώρησε καλον αγοράσει ένα «σαλε» στην Ελβετια το ίδιο με τον «παλαιοποτε». Σάχη και στην ίδια γειτονια μ' αφτο στην απίθανη αφτη τημη των 30.000.000 δολαριών!! Με άλλα λόγια η πολιτεια του εμπιστέφηκε τα λεφτα των εργαζομένων για να συμβάλει κι αφτος, σύμφωνα με τη λογικη που επικρατει τώρα, στην οικονομικη ανάπτυξη αφτος φυσικα προτίμησε να χορευει κυριολεχικα πάνω στις πλάτες των εργαζομένων.

Η κυβέρνηση του Πασοκ το μόνο που κάνει είναι να «μιλα με σκληρη γλώσσα» ποτε ποτε στους βιομήχανους απειλώντας ότι τα κίνητρα και τα δάνεια στο τέλος θα τα πάρουν οι μικρομεσαιοι αντι αφτοι. Παράλληλα κάνει μια προσπάθεια για να εντάξει τη χώρα στο κύκλο της τεχνολογικης επανάστασης. Και πολι καλα κάνει. Μόνο που τεχνολογια και βιομήχανοι όταν πάνε μαζι αφον στοχος τους τελεφταίους είναι το κέρδος, το

μονο αγαθο που φέρνουν είναι το καπιταλιστικο αγαθο της εξαθλίωσης του βιοτικου επιπέδου των εργατων.

ΑΠΑΛΛΟΤΡΟΙΣΩΝ ΤΩΝ BIOMΗΧΑΝΩΝ - KOINΩΝΙΚΟ- ΠΟΙΗΣΗ Η MONΗ ΛΥΣΗ.

Η τεχνολογια χρειάζεται όσο χρειάζονται και τα δανεια και τα κίνητρα. Άλλα την ίδια στιγμη χρειάζεται και η κοινωνικοποίηση με άμεσο εργατικο έλεγχο και η αφοδιασχείρηση, μαζι με τον σχεδιασμο και το προγραμματισμο της οικονομικης αναπτυξιακης πορείας. Οι εργαζόμενοι έχουν να επιδειξουν μια σοβαρητητα και μια απειροτητητα και μια πειρα αξιοθάμαστη. Η ετοιμότητα-τους για να λειτουργήσουν μέσα στα πιο πάνω πλαισια είναι ένα γεγονος αναμφισβήτητο. Αντιθετα οι βιομήχανοι έχουν να επιδειξουν μια ανικανότητα που το αποτέλεσμα - της φτάνει στα όρια του τρόμου, όσον αφορα το που θα μπορούσαν να οδηγήσουν ακόμη την καταστρεμμένη κιόλας απ' αφτους οικονομια της χώρας. Σήμερα στην Ελλάδα 200 «ονόματα» ελέγχουν σχεδόν το σύνολο της οικονομικης ζωης της χώρας. Τι πο εφοκιο υπάρχει απο το να τους αφαιρέσουν τα μέσα και το δικαιωμα να διαχειρίζονται την οικονομικη ζωη της χώρας για δικές τους επιδιώξεις και κέρδη καταδικάζοντας έτσι τους εργαζόμενους στη μέρια.

Η λύση υπάρχει κι όποιος δεν την βλέπει κάνει συνηδητα το τυφλό. Είναι η λύση της κοινωνικοποίησης με άμεσο εργατικο έλεγχο που οι εργάτες ζήτουν. Εδώ και τώρα λοιπον «απαλλαγή» απ' τους αστους κεφαλαιοκράτες δυνάστες, για μια πραγματικη σοσιαλιστικη αλλαγή.

Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ εξάγγειλε μια σειρα μέτρα για τη βελτιώση της γεωργικης παραγωγης, με βάση τις μηχανοποιημένες πρότυπες παραγωγικες καλλιέργειες. Δεν πρόλαβε να τελειώσει η εξαγγελια και 150 βιομήχανοι κι εφοπλιστές, αφον μυρίστηκαν εφοκιο κέρδος με λίγα έξοδα, δήλωσαν «αγρότες» αγόρασαν γη και περιμεναν με τη χέρια απλωμένα τα λεφτα των δανειων και των κινήτρων. Τώρα αν μ' αφτο το τρόπο κόβουν το ψωμι των πραγματικων αγροτων αφτο είναι μια άλλη ιστορία.

Οργισμένοι ναυτεργάτες στον Πειραια

Όύτε που το σκεφτονται ούτε που τους ενδιαφέρει. Μπροστα στο κονήγη του κέρδους όλα παραμερίζονται. Το αποτέλεσμα της αδυναμίας του ΠΑΣΟΚ να επιβάλει λύσεις που να εβνοιουν τους εργαζόμενους, η στάση των βιομήχανων, σε συνδιασμο με τη βαθεια δομικη κι αξεπέραστη οικονομικη κρίση, είναι η αφήση της ανεργειας του πληθωρισμου, η συνεχης μειωση του βιοτικου επιπέδου των εργαζομένων και αλλα τέτοια καπιταλιστικα αγαθα. Ενδειχτικο της κατάστασης είναι τα εργατικα αυτχήματα και μάλιστα θανατηφόρα που βρίσονται στην ημερησια διάταξη.

Στην αρχη οι εργάτες επένδυσαν τις ελπίδες τους στο ΠΑΣΟΚ. Περιμεναν απ' αφτο μια σοσιαλιστικη πορεία.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΞΑΝΑ ΣΕ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Σιγα σιγα όμως αρχισαν να αντιλαμβάνονται τι γινόταν και έτσι ξαναμπήκαν στο μόνο μονοπάτι που γνώριζαν το μονοπάτι του αγώνα, της μαχητικης απεργίας της ταξικης πάλης. Άλλωτε για να στηρίξουν το ΠΑΣΟΚ ενάντια στις επιθέσεις της δεξιας κι άλλωτε για να διεκδικήσουν τα δικαια τους: Και μέσα απο τον αγώνα αποκοντών τη πειρα που τους χρειάζεται για να στήσουν έτσι κάποια στιγμη τη δικη τους ανθρώπινη εργατικη εξουσια.

Οσο ο χρόνος που το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται στην εξουσια μεγαλώνει άλλο τόσο πληθωρισει την εργατικη δράση, εβνοιοντας τους αστους αλλο τόσο οι εργαζόμενοι που άρχισαν να καταλαβαίνουν τι γινεται άρχισαν να στρέφονται και τα απεργιακα πυρα τους ενάντια στο ΠΑΣΟΚ σε μια περιεργη κατάσταση όπου θα μπορούσε κανεις να την ονομάσει επίθεση φιλίας.

Αποκορύφωμα αφτης της κατάστασης ήταν και η πρόσφατη ψήφηση του νόμου για τη κοινωνικοποίηση. Τα γεγονότα είναι γνωστα. Ενω το νομοσχέδιο ψηφήστηκε η εφαρμογη των κοινωνικοποίησεων θα καθυστέρηση για ένα σχταμηνο περιπου. Το μόνο πράγμα που δεν καθυστέρησε είναι η εφαρμογη του άρθρου 4 που αφορα την απεργια και που ισχύει απο την άρθρο.

Ειναι ο αρθρο που ουσιαστικα μπαινει φραγμος στην απεργια.

Η ελλάδα για ένα μήνα συγκλονιζαν απο την αποφασιστικη τη τη καραχτηριση των εργατων. Σχεδόν όλοι οι εργαζόμενοι στο σύνολο τους απεργούσαν οργάνων διαδήλωσεις και πορείες συζητούσαν και στη θεωρία και στην πράξη το άρθρο.

μπορούσαν να βγουν απο το τελμα της χρεωκοπίας. π.χ. η Βέλκα (γνωστη κλωστουφαντουργικη μονάδα) Στο Λάβριο πέτυχαν πάλι τα ίδια ενω ζητούν μια σοβαρη μορφη κοινωνικοποίησης. Στις οικοδομες, στη Πισινε στις χαλυβουργιες στην Εσσο-Παπας στου Σκαλιστηρη στις συγκρινωνεις στη ΔΕΗ στο ΟΤΕ παντον οι εργάτες απέργησαν κι απεργούν ζητώντας όχι μόνο οικονομικης βελτιώσεις αλλα και αφοδιασχείρηση. Ζητουν κοινωνικοποίηση κάτω από άμεσο εργατικο έλεγχο. Οι γυναικες υπάλληλοι του ΟΤΕ (Τηλεφωνήτριες, χειριστριες κ.λ.π.) καταφέραν για πρώτη φορά μετα αγώνες τη κατοχυρωση της ισότητας (ιση αμοιβη, προαγωγές και τα λοιπα).

γοι οι εργάτες και εργαζόμενοι στο δημόσιο, στις Τράπεζες στις συγκοινωνιες όλοι ήταν και είναι αποφασισμένοι να παλαιψουν και παλέβουν. Χαραχτηριστικο είναι ότι πολλα διοικητικα συμβούλια εργατικων οργανώσεων, είτε πρωτοβάθμια είτε δευτεροβάθμια, δήλωσαν ότι δεν αναγνωρίζουν το άρθρο 4 και ότι δεν έχουν κάμια διάθεση να τα αναγνωρίσουν. Δήλωσαν ότι θ

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ:

Η βαθειά κοινωνικο-οικονομική κρίση στην Ιταλία και η σταθερότητα της Χριστιανοδημοκρατίας - του κόμματος των καπιταλιστών - (σκάνδαλα μασωνίας, μαφίας κ.α.) είναι στη ρίζα της πιο μεγάλης μεταπολεμικής ήττας της δεξιας, στις εκλογές της 26ης-27ης Ιουνίου.

Το 32.9% που εξασφάλισαν οι χριστιανοδημοκράτες είναι κατά 5.4% λιγότερο από τις τελευταίες εκλογές (1979) και το μικρότερο ποσοστό από το 1946 μέχρι σήμερα.

Η αριστερά δεν έχει ακόμα εξασφαλίσει την πλειοψηφία (το κομμουνιστικό κόμμα πήρε 29.9% και το Σοσιαλιστικό 11.4% μαζί πήραν το 41.3% και 271 από τις 630 έδρες), ενώ η εκλογική της δύναμη έχει παραμείνει σχεδόν στάσιμη (πτώση 0.5% του KKI και άνοδος 1.6% του Σ.Κ.).

Τα αποτελέσματα των εκλογών φανερώνουν πως οι ιταλικές μάζες, ενώ άρχισαν να μπουντάζουν με το κόμμα του κεφαλαίου, δεν έχουν ακόμα συσπειρωθεί αποφασιστικά γύρω από τα εργατικά κόμματα. Η ευθύνη γι' αυτην την κατάσταση βαρύνει αποκλειστικά τους ηγέτες των δύο κομμάτων που έχουν παραμείνει πιστά στον καπιταλισμό με μία χώρα όπου έχει αποδείξει για χρόνια την χρεωκοπία του.

Η στάση της ηγεσίας του Σ.Κ. Κόμματος, που κυριαρχείται από τη δεξια πτέρυγα, ήταν ιδιαίτερα εξωφρενική. Για πάνω από 2 χρόνια τώρα ήταν διατεθειμένη να γεμίζει υπουργικές θέσεις δεξιών κυβερνήσεων για να κρατά τη χριστιανοδημοκρατία στην εξουσία. Η οικονομική κρίση και η ταξική σύγκρουση -που ούτε η πολιτική του «ιστορικού συμβιβασμού» του K.K.I ούτε η συμμετοχή του Σ.Κ. στην κυβέρνηση δεν κατάφερε να αποτρέψει - ανάγκασε τη «σοσιαλιστική» ηγεσία να ανατρέψει 3 δεξιες κυβερνήσεις μέσα σε 9 μήνες! Σε μια περίπτωση (τον περασμένο Οχτώβρη) ανέτρεψαν την κυβέρνηση του Ρεπομπλικάνου Σπατολίνι για να αντικατασθεί από αυτην του Φανφάνι, δεξιου χριστιανοδημοκράτη και πρώην φασίστα, πάλι με την υποστήριξη των «σοσιαλιστών»!

Σαν να μην έφταναν αυτα οι ηγέτης του Σοσιαλιστικού κόμματος, Μπετίνο Κράζει, εισηγήθηκε πριν τις εκλογές τη συμμαχία για 3 χρόνια μεταξύ του Χριστιανοδημοκρατικου και Σοσιαλιστικου Κόμματος για να κυβερνήσουν μαζί τη χώρα!!

Η ηγεσία του κομμουνιστικού Κόμματος, μετα τη φανερη χρεωκοπία της πολύχρονης πολιτικής της «Εθνικής Αλλήλεγγυης», κατα την οποία ο Μπερλίγκουερ πρότεινε οικονομικές θυσίες στους εργάτες, και του «Ιστορικου Συμβιβασμού» (Κυβερνητικος συνασπισμος με τη δεξια) πρότεινε τη συμμαχία με το Σ.Κ. Κόμμα.

Ταυτόχρονα όμως ο Μπερλίγκουερ υποστήριξε την αποθνικοποίηση μέρους της Ιταλικής οικονομίας. Στην ουσία ο μόνος λόγος που οι Ιταλοι καπιταλιστές δεν έχουν καλέσει ποτε τους «κομμουνιστές» στην κυβέρνηση είναι γιατι φοβούνται τις πιέσεις που θα εξασκούνταν πάνω τους από τις μάζες των εργαζομένων. Από τη μερια της ηγεσία του Σ.Κ. έχει καταλάβει πως μόνο ζημια θα προκαλούσε στους ίδιους η συμμετοχή τους σε μια δεξια κυβέρνηση κάτω από τις τωρινες κοινωνικο-οικονομικες συνθήκες.

Αυτο ήταν και το σκεπτικό της ηγεσίας του Σ.Κ. όταν ανέ-

τρεπε την κυβέρνηση Φανφάνι απορρίπτοντας όμως ταυτόχρονα τη συμμαχία με το K.K.I.

Τους τελευταίους 12 μήνες οι εργάτες παραγωγής έντελως τη συμμετοχή μερικων «σοσιαλιστών» στην κυβέρνηση, μπήκαν ξανα και ξανα στον απεργιακο αγώνα για να υπερασπίσουν το βιοτικο τους επίπεδο και το δικαιώμα της εργασίας. Τον Ιούνιο του 1982 η οργάνωση των εργοδοτών έδωσε 6 μήνες προειδοποίηση για την πρόθεση τους να αποσύρουν τη συμφωνία τους για τον τιμάριθμο που ιχνεύει από το 1975. Ακολούθησε γενικη απεργία ενάντια σ' αυτη την επίθεση της εργοδοσίας.

Λίγες μέρες πριν την λήξη της προθεσμίας, έχουμε ένα πρωτοφανη σε ένταση απεργιακο

Πρωτοφανης ήττα για τη δεξια στασιμότητα για την αριστερα

αγώνα που κάλεσε όχι η επισήμη ηγεσία των συνδικάτων αλλα τη συμμετοχή της Συμβούλια. Κάτω από αυτη την πίεση οι εργοδότες και η κυβέρνησης δέχτηκαν 15%-18% μείωση στον τιμάριθμο αντι 50% που ζητούσαν.

Άν οι ηγέτες των εργαζομένων ήταν διατεθειμένοι να επιδείξουν έστω και λίγη από την αγωνιστικότητα και αποφιστικότητα των μαζών (που σε μερικες περιπτώσεις προχώρησαν σε καταλήψεις σταθμών τραίνων) θα μπορούσαν ενωμένοι να ανατρέψουν τη δεξια και να κυβερνήσουν τη χώρα. Ας σημειωθει πως στους απεργιακους αγώνες και τις διαδηλώσεις χριστιανοδημοκράτες, κομμουνιστες και σοσιαλιστες εργάτες βάδιζαν χέρι με χέρι.

Στο μεταξύ η οικονομία είναι σε κακα χάλια. Ο πληθωρισμός είναι της τάξης του 16% - ο μεγαλύτερος στις ανεπτυγμένες βιομηχανικα χώρες - και το δημόσιο χρέος 4,000 δολάρια για κάθε Ιταλο πολίτη!

Η πολιτικη αστάθεια είναι τέτοια που έχει ανεβάσει στην διακυβέρνηση της χώρας 43 (!!!) διαφορετικες κυβερνήσεις σε λιγότερα από 30 χρόνια.

Η αδυναμία της ηγεσίας της αριστερας να εκμεταλλευτει την κατάσταση προχωρώντας στην ενιαία δράση για την εφαρμογη ενος σοσιαλιστικου προγράμματος έχει οδηγήσει στη απάθεια των μαζών, τη στασιμότητα της εκλογικης της δύναμης, και την αύξηση στις αποχές.

Αντιθέτα έχει οδηγήσει σε μια αύξηση στη δημοτικότητα των νεοφασιστων-μια φανερη προειδοποίηση για τους κινδύνους που διαγράφονται.

Ο άρρωστος ιταλικος καπιταλισμος δεν μπορει να προσφέρει τίποτα πια στους εργάτες και την κοινωνία. Η απουσία, όμως μιας πειστικης εναλλακτικης λύσης από την αριστερα κινδυνεύει να εξαντλήσει την γιγάντια θέληση για αγώνα από μέρους της

εργατικης τάξης. Η απουσία αυτη είναι κι ο μόνος παράγοντας που κρατα ακόμα στη ζωη το σάπιο καπιταλιστικο σύστημα και τους πολιτικους εκπροσώπους του κεφαλαιου στην κυβέρνηση.

Η κατάσταση αυτη δεν μπορει παρα να οδηγήσει στη συνέχιση της κρίσης και της πολιτικης αστάθειας. Στον συνδικαλιστικο τομέα θ δούμε στους μήνες και τα χρόνια που έρχονται αλληλοιασθόμενες περιόδες μεγαλειωδων αγώνων και κάμψης μέσα από τις οποίες οι ιταλοι εργαζόμενοι θα αντλήσουν μια πλούσια πείρα.

Οι Μαρξιστικες ιδέες, μέσα σε τέτοιες συνθήκες, μπορουν να εξαπλωθουν πλατεια μέσα στα κόμματα της αριστερας και στις συντεχνίες. Οπλισμένες μ' αυτες τις ιδέες και μεθόδους οι ιταλικες μάζες θα επιστρέψουν στις πρωτες επαναστατικες παραδόσεις τους και θα γίνουν ακαταμάχητες.

Δώρος Μ.

ΧΙΛΗ: Η εργατικη τάξη ραγίζει το δεκάχρονο γύψο

— Ο πληθωρισμός αυξάνεται με ρυθμο 50% το χρόνο.

Δέκα χρόνια μετα το πραξικόπημα της 11ης Σεπτέμβρη όταν ο Στρατός κατέλαβε την πολιτικη εξουσία στη Χιλή, ή χώρα βρίσκεται σε οικονομικό αδιέξοδο.

Η Παγκόσμια καπιταλιστικη κρίση έχει οδηγήσει σήμερα τη Χιλή σε μεια βαθειά οικονομικη κρίση. Μια κρίση οικονομικη που έχει προκαλέσει ρωγμες σε όλο το κοινωνικο οικοδόμημα, και που έχει φέρει τη Χιλη μπροστα σε νέες προδοπτικες.

Η Στρατιωτικη μορφη διακυβέρνησης του καπιταλιστικου συστήματος παρόλεις τις προσπάθειες - την ξεπέρασε τα οικονομικα προβλήματα, χρησιμοποιώντας μάλιστα τις μονεταριστικες φόρμουλες του Φρήντμαν (ενός αστου Αμερικανού οικονομολόγου) έχει αποδειχτει ανικανη, να βγάλει τη χώρα απο το σημερινο αδιέξοδο.

Το 1973 τη εξωτερικη χρέος της Χιλής ήταν 4 δισεκ. δολλάρια, ενώ σήμερα έχει φτάσει στα 20 δισεκ. δολλάρια, το μεγαλύτερο κάτο τον κόμητον της πόλης της Χιλής σύσσωμος έκφρασε την αντίδραση και διαμαρτυρία του απέναντι στο καθεστως Πινοσέτ και την κοινωνικο-οικονομικη του πολιτικη.

Η Γενικη απεργια που κάλεσαν τα συνδικάτα της χώρας στις 14 Ιουνίου και που αξιώσε την αποχώρηση της Χούντας σήμανε την αρχή του τέλους της φασιστικης διακυβέρνησης της χώρας.

Στις κινητοποιήσεις αυτές τον ηγετικο ρόλο έπαιξε η ισχυρη συντεχνία των Εργατων Χαλκου. Μετα τα γεγονότα της 11ης του Μάη η συντεχνία αυτη ενώθηκε με 4 άλλες εργατικές ομοσπονδιες και ίδρυσαν μια νέα οργάνωση τη CNT που αντιπροσωπεύει σχεδον ο-

λόκληρο το οργανωμένο εργατικο δυναμικο και 30% του συνόλου των εργαζομένων.

Με τις εργατικες αυτες κινητοπ

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Η δεξια ηγεσία των εργατικων
χάρησε τη νίκη στους συντηρητικους

Στες εκλογες που διεξήχθηκαν στη Βρετανία στες 9 του Ιούνη οι συντηρητικοι κέρδισαν 397 έδρες (346 το 1979), το Εργατικο κόμμα 209 (258), Η Σ υ μ μ α χ i α Φ i λ ε λ ε υ θ ε ρ ω ν — Σοσιαλδημοκρατων 23 και διάφοροι (εθνικιστές κ.α.) 21 έδρες. Η ήπτα του Εργατικού Κόμματος ήταν η μεγαλύτερη από το 1935!

Την ευθύνη για τη νίκη αυτή των Συντρητικών τη φέρει η ηγεσία του Εργατικού Κόμματος, η οποία τελικά το μόνο που κατάφερε ήταν να συχίσει τους ψηφοφόρους με την αντιφατική της καμπάνια. Ενω το κόμμα τα τελευταία δυο χρόνια κινήθηκε προς τ' αριστερά από απόψη προγράμματος, την ηγεσία του κόμματος την ελέγχει ακόμα η δεξιά.

Έτοι το Εργατικό Κόμμα παρουσιάστηκε στες εκλογές μ' ένα αριστερό πρόγραμμα αλλά με μια δεξιά ηγεσία που δεν πίστευε σ' αυτό το πρόγραμμα. Το πρόγραμμα προνοούσε για εθνικοποίησεις 25 βασικών μονοπολίων, για μέτρα μείωσης της ανεργίας, για μονομερή πυρηνικό αφοπλισμό κ.α. Η ηγεσία, όπως ο Χηλύ. ο Χαττερόλη και ο Σιωρ, εναντιώθηκαν από την αρχή σ' αυτα τα μέτρα. Όταν σαν ηγεσία ανάλαβαν να προπαγανδίσουν αυτα τα μέτρα έκαναν ότι μπορούσαν για να τα

υποσκάψουν. Αυτος ειναι ο βασικος λόγος που δεν έγινε η αλλαγη. Για παράδειγμα ενω ο Φουτ δυο βδομάδες πριν τες εκλογες διακήρυξσε την πολιτικη για μονομερη πυρηνικο αφοπλισμο και για το κλεισμο των Αμερικανικων βάσεων ο Χήλυ έκανε διαφορετικες δηλώσεις δινοντας καθαρα την ενύπαση ότι ο ιδιος έχει υπόψη του άλλη πολιτικη. Την επόμενη μέρα ο πρώην αρχηγος του Κόμματος και υποψήφιος βουλευτης Κάλλαχαν καταδίκαζε την πολιτικη του μονομερους αφοπλισμου.

Αυτες οι αντιφάσεις προβλήθηκαν εκτεταμένα από τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και άφοσαν άσχημες εντυπώσεις στους ψηφοφόρους.

Η Συμμαχία των Σοσιαλδημοκρατών και των Φιλελεύθερων κέρδισε ψήφους που θα έπρεπε να κερδίσουν οι Εργατι-

ΟΙ ΜΑΡΕΙΣΤΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ

**NTAI·I·BINT ΝΕΛΛΙΣΤ – KOBEN-
TPY: Πήρε 15.300 ψήφους (41%).
Εργάτης Δήμου**

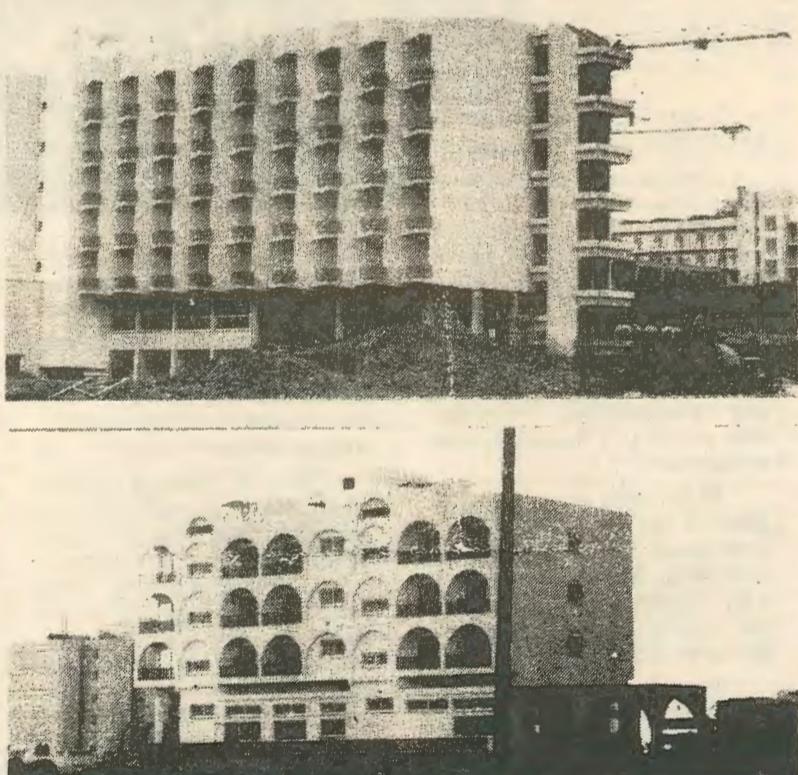

ΤΕΡΥ ΦΗΛΑΝΤΣ: Λιβερπουλ. Πήρε
18.800 ψήφους (41%). Μέλος του Δι-
οικ. Συμβουλίου των πυροσβεστών

Κρίση στον Τουρισμό: ΝΕΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Είναι γνωστό, ότι ο τουρισμός, μαζί με τη γεωργία και την ελαφρά βιομηχανία, αποτελεί σήμερα την ραχοκοκκαλία της Κυπριακής οικονομίας. Τον χρόνο που πέρασε, η συνεισφορά του τουριστικού τομέα στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν έφτασε το 8.5% ενώ αναμένεται ως το 1986 να φτάσει το 13.5%. Τα τελευταία χρόνια, λόγω της διεθνούς οικονομικής κρίσης υπήρξε μια μείωση του τουριστικού ρεύματος από την Βόρεια Ευρώπη προς την Μεσόγειο. Αντιθέτως στη Κύπρο υπήρξε μια σχετική άνοδος στον αριθμό των τουριστών που επισκέπτονταν το νησί. Η τουριστική κάμψη που εμφανίστηκε δεν προβλημάτισε κανένα. Σαν αποτέλεσμα, είδαμε ένα ανεξέλεγκτο και αλόγιστο κτίσιμο ξενοδοχείων και διαμερισμάτων, το οποίο ήταν δυσανάλογο προς το υπάρχον και το αναμενόμενο τουριστικό ρεύμα. Οι ρυθμοί αύξησης των αφίξεων, τουριστών και τα μεγάλα κέρδη από τις επενδύσεις στη τουριστική βιομηχανία, ενθάρρυναν το κεφάλαιο να επενδύσει τεράστια ποσά σε ξενοδοχεία και τουριστικά διαμερισμάτα. Χωρίς κανένα περιορισμό ή απαγορευτικά μέτρα και χωρίς τον απατούμενο προγραμματισμό, η κυβέρνηση φάνηκε ανίκανη να ανακόψει τη τάση των επιχειρηματιών για εύκολο κέρδος με επενδύσεις στη ξενοδοχειακή βιομηχανία. Έτσι φτάσαμε στη σημερινή κατάσταση όπου αυτή η ογκώδης ανέγερση ξενοδοχείων και διαμερισμάτων είχε καταστροφικές επιπτώσεις πάνω στο φυσικό περιβάλλον και αποκάλυψε την κρίση που υπόβοισκε στο τουριστικό τομέα.

Η αύξηση του τουριστικού ρεύματος προς την Κύπρο κατά το πρώτο τετράμηνο του 1983 ήταν 2,6% σε αντίθεση με 25,6% που ήταν κατά την αντίστοιχη περιστή περιόδο, ενώ η αύξηση των κλινών σε εγκεκριμένες μονάδες αυξήθηκε από 19,000 σε 23,000, δηλαδή σημειώθηκε αύξηση 21% περίπου. Αναπόφευκτα, το πρόβλημα της πληρότητας των ξενοδοχείων έχει οδυνθεί σε μεγάλο βαθμό. Σήμερα η μέση πληρότητα

Το ιδιωτικό κεφάλαιο επέβαλε την αναρχία στην τουριστική βιομηχανία

όλων των αδειούχων παραδιακών μονάδων κυμαίνεται γύρω στο 65%, ποσοστό όχι και τόσο ικανοποιητικό. Η τεράστια αύξηση των τουριστικών διαμερισμάτων δημιούργησε επίσης ένα ανταγωνιστικό πλέοντα πημάνων και μια αισθητή μείωση στα ποσοστά των κερδών. 'Όλα αυτά τα προβλήματα, οι ξενοδόχοι πολύ φυσιολογικά τα φόρτωσαν στις πλάτες των εργαζομένων στην Τουριστική βιομηχανία με αποτέλεσμα, δίπλα στην κρίση που περνά ο τουρισμός, να δούμε και το φούντωμα ενός αγώνα εκ μέρους των ξενοδοχειακών υπαλλήλων για δικαίωση των αιτημάτων τους. Τα βασικά αιτήματα του συνδέουμενου ξενοδοχειακών υπαλλήλων καταπιάνονται με το θέμα ωραρίων των υπαλλήλων, μισθοδονικά επιδόματα, δάειες και το

θέμα των υπαλλήλων που απολύ-
ονται κατά τους χειμερινούς μήνες
λόγω έλλειψης εργασίας. Το τε-
λευταίο αυτό πρόβλημα άρχισε
πριν δύο χρόνια περίπου και χρό-
νο με χρόνο οξύνεται. Οι συντε-
χνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ που
αντιπροσωπεύουν τους υπαλλή-
λους ξενοδοχείων, ζητούν ορισμέ-
να ωφελήματα για τους
υπαλλήλους αυτούς. Παρ' όλη την
διάθεση των συντεχνιών για συμ-
βιβασμό και επίδειξη «καλης θε-
λήσεως», λόγω της οι
διαπραγματεύσεις μεταξύ του συν-
δέσμου ξενοδόχων και των συντε-
χνιών των υπαλλήλων για
γεφύρωση των διαφορών των δύ-
ο, καπέληξαν σε αδιέξοδο, χάρις
στην αδιάλλακτη στάση που κρά-
τησαν οι ξενοδόχοι. Η τελευταία
υποχώρηση εκ μέρους των συντε-
χνιών έγινε με την αποδοκτή της

Σοσιαλιστική Εκφραση

δουλική στάση απέναντι τους, και μιλούσαν για πιθανότητα κυβέρνησης συνασπισμού με τους Σοσιαλδημοκράτες μέτα τες εκλογες. Καλλιεργήθηκε έτσι η εντύπωση ότι δεν υπήρχαν ουσιαστικες διαφορες μεταξύ των δυο κομμάτων. Η δεξιά πέρυγα το κόμματος με ηγέτη τον υπαρχηγο Χήλυν έχουν στην ουσία τες ιδιες θέσεις με τους Σοσιαλδημοκράτες. Η μόνη τους διαφορα είναι ότι ο Χήλυ και η παρέα του πιστεύουν ότι το Εργατικό Κόμμα είναι το καλύτερο για την καριέρα τους από ότι το Σοσιαλδημοκρατικό. Οι ψήφοι που απέσπασε το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα και γενικά η Συμμαχία από τους Εργατικους ίσως⁴ τους στέρησαν τη νίκη.

Ένας άλλος παράγοντας που δούλεψε ενάντια στο Εργατικό Κόμμα είναι αυτος των μέσων μάζικης επικοινωνίας που ελέγχονται εξ ολοκλήρου από μερικούς κεφαλαιοκράτες. Ο τύπος, η τηλεόραση το ράδιο και οι οικοι δημοσκοπήσεων εξαπέλυταν μια άνευ προηγουμένου συκοφαντική καμπάνια ενάντια στο Εργατικό Κόμμα διαστρέβλωνοντας την πολιτική του και λασπολογώντας τους στόχους του. Το Εργατικό Κόμμα μπορούσε ν' ανακόψει αυτή τη επίθεση του κατεστημένου με τη σωστή διαπισταγώνηση των λαϊκων μαζών. Οι αντιφατικες όμως πράξεις της ηγεσία όχι μόνο δεν το κατάφεραν αυτό αλλα έφεραν το αντίθετο αποτέλεσμα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι σε περιοχές της Αγγλίας όπως το Λίβερπουλ και το Κόβεντρυ, όπου έγινε η σωστή συστηματική καμπανία πάνω σ' ενα σοσιαλιστικό πρόγραμμα από τους μαρξιστες του Μίλταντ, το Εργατικό Κόμμα κέρδισε αυτή να χάσει ψήφους από τ' άλλα κόμματα. Σαν αποτέλεσμα μπήκαν στο κοινοβούλιο δύο συνειδητοί Μαρξιστες βουλευτες, αναμένεται να δώσουν μια νέα πίνοντη στην αριστερή πτέρυγα του κόμματος.

Η νίκη αυτων των βουλευτων πρέπει να θεωρείται ιστορικη γιατι είναι η πρώτη φορα μετα απο μισο αιώνα που μπαίνουν Μαρξιστες βουλευτες στο κοινοβούλιο κι αυτο παρα τη λυσσαλέα επίθεση εναντιον τους απο τη δεξια πτέρυγα και τους αστους τα τελευταια χρόνια.

Ένας τρίτος Μαρξιστής υποψήφιος στο Μπράντφορντ έχασε για μερικές εκαποντάδες ψήφους χάρη στην υποψηφότητα του πρώην δεξιού υποψήφιου του κόμματος που ενω αποκλειστήκε από την τοπική οργάνωση έβαλε ανεξάρτητη υποψηφότητα κλέβοντας 4,000 ψήφους και δινούντας έτσι — συνειδήτα — τη νίκη στο συντηρητικό υποψήφιο.

Οι προοπτικές που μπαίνουν τώρα μπρόστα στην αριστερά είναι, παρ' όλα τα εκλογικά αποτελέσματα, ενθαρρυντική. Η λυσσαλέα επίθεση της Θάτσερ ενάντια στα συνδικάτα τα σπρώχνει στο να νιοθετούν αριστερή πολιτική και αριστερή ηγεσία. Αυτό θα βοηθήσει την αριστερά μέσα στο Εργατικό Κόμμα λόγω της σύνδεσης του με τα συνδικάτα. Η ύπαρξη και το δυνάμωμα της μαρξιστικής τάσης του Μίλιταντ μέσα στη βάση του κόμματος, μέσα στα συνδικάτα και μέσα στο κοινοβούλιο θ' αποσαλώσει την αριστερά γενικά. Το Εργατικό Κόμμα δεν πρέπει να νερώσει το πρόγραμμα του. Αντίθετα παράλληλα με το αριστερό πρόγραμμα θα πρέπει να έκλεξει μια αριστερή ηγεσία που θα είναι αποφασισμένη να το βάλει στην πορέα.

ΣΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Συνέχεια από τη σελ. 1

προβλήματος ώστε να προστατέψει τα γυναικόπαιδα από σφαγές του τύπου Σάμπρα και Σιατίλα.

Η πικρή πείρων τους έχει εξ άλλου διδάξει πώς ώστε να προστατέψει ο Ρήγκαν μα ούτε ο Φαχτής Σαουδικής Αραβίας ή ο Χουσεΐν της Ιορδανίας που έσφαζε στο Μαύρο Σεπτέμβρη του 1970 περισσότερους Παλαιστίνιους απ' ότι ο Μπεκίν, δεν έχουν τίποτε να προσφέρουν στον Παλαιστινιακό λαό.

Αντίθετα, ιδιαίτερα μετα την περιονή αποχώρηση των παλαιστινίων μαχητών από το Λιβανό, ο Αράφατ βασίζεται όλο και περισσότερο στην αντιδραστικά Αραβικά καθεστώτα (Ιορδανίας, Σ. Αραβίας κα.) που πιέζουν για υποχωρήσεις - πιεζόμενα μετα τη σειρά τους από τον Αμερικανικό ίμπεριαλισμό τον βασικό συλλοβάτη του Ισραήλ.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΛΥΣΗ Η ΣΥΡΙΑΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ;

Οι «στασιαστές» της Αλ Φαταχ με ηγέτη τον Αμπού Μούσα (πρώην υπαρχηγός Φάταχ) διαβέτουν 500 περίπου ένοπλους, παλαιστινίους, από τους 8,000 που υπολογίζεται ότι υπάρχουν στο Λιβανό έχουν γύρω στους 5,000 συνόλικα ένοπλους υποστηριχτες. Υποστηρίζονται από 2 τουλάχιστο από τα 13 μέλη της Κεντρικής επιτροπής της Φάταχ και από 8-9 από τους 76 του Επαναστατικού Σύμβουλιο.

Σύμφωνα όμως, με πληροφορίες που έχουμε η αντίδραση ενάντια στον Αράφατ είναι πολύ πιο πλατεία, ανεξάρτητα αν δεν έχει εκδηλωθεί ακόμα ανοικτά.

Πολλοί που εναντιώνονται στην ηγεσία του Αράφατ διαφωνούν με τις πολιτικές επιλογές των «κατασιαστών» και πολύ περισσότερο, με τις μεθόδους, που επέλεξαν ('Ενοπλή δράση ενάντια σε αδέλφους παλαιστινίους').

Τα καθεστώτα Άσσαν και Καντάφι έχουν - παρατηρείται - βοηθούν τους «στασιαστές». Τα κίνητρα - ιδιαίτερα της Συρίας - είναι καθαρά. Θέλουν να εκμεταλλεύτουν τη κατάσταση για να ανατρέψουν τον Αράφατ και για να περάσουν κάτω από τον απόλυτο έλεγχο τους την Ο.Α.Π. αφαιρώντας κάθε ίχνος ανεξαρτησίας της οργάνωσης.

Μ' αυτο το τρόπο ελπίζουν πως θα μπορέσουν στο μέλλον να αφαιρέσουν τα δόντια από την παλαιστινιακή επανάσταση την οποία φοβούνται - και να χρησιμοποίησουν την Ο.Α.Π. για δικούς τους διπλωματικούς σκοπους. (Διαπραγματεύσεις για ανάκτηση των υψηλάτων Γκολαν από το Ιαραπήλ, διαμάχη με την Ιορδανία ανύψωση των κύρων στον Αραβικό κόσμο κοκ). Πίσω από τις μερισματικές διακρηγούντες του Άσσαν βρίσκεται μια μεγάλη υποκρισία κι αυτο φαίνεται πως το αγνοούν οι «στασιαστές».

Κινδυνεύουν έτσι να γίνουν πόνια στα χέρια του Συριακού καθεστώτος, μετατρέπονται σε μια νέα Σάτικα (Παλαιστινιακή οργάνωση - δορυφόρος του Συριακού καθεστώτος).

Η Συρία απόδειξε πολλες φορές πως δεν ενδιαφέρεται να μπει σε πόλεμο με το Ισραήλ. Οταν πέρσι κιν-

δύνευαν οι Παλαιστίνιοι στο Λιβανό από τα Ισραηλιτικά τανκς και την αεροπορία οι Σύριοι κρατήθηκαν προσεκτικά μακριά από τις συγκρούσεις μέχρι που απειλήθηκαν οι στρατηγικής σημασίας θέσεις τους στην κοιλάδα Μπεκάα. Στο τέλος - τέλος «καταφέραν» να μπουν σε μια μόνο σοβαρή αερομάχια με τους Ισραηλίτες όπου αφού απόδειξαν την στρατιωτική τους κατωτερότητα, σταματήσαν τις εχθροπραξίες.

Όσο για τον «επαναστάτη» Γκαντάφι η μόνη βοήθεια που είχε να προσφέρει στους ηρώους Παλαιστινίους μαχητές (εκτός από την οικονομική/όπλα) ήταν να τους συμβουλέψει να πεθάνουν μέχρι τον τελεταίο για να γίνουν πρωομάρτυρες του Αραβικού έθνους!

Το πόσο το Συριακό καθεστώς φοβάται την Παλαιστινιακή επανάσταση το απέδειξε επανειλημένα με πο χαρακτηριστικό παράδειγματη τη στάση τους στα γεγονότα του 76. Οταν με το ξεδιπλώμα του εμφύλιου πολέμου οι Παλαιστίνιοι σε συνεργασία με τη Λιβανέζικη αριστερά βρίσκονταν στα πρόθυρα της νίκης η Συρία εισέβαλε στο Λιβανό, κατέπινε το κίνημα, ανέτρεψε το ισοζύγιο δυνάμεων κι έπαιξε το ρόλο του καταστόλεα της επανάστασης.

Μήπως ο Αμπού Μούσα κι οι ένοπλοι άντρες του αγνοούν την Παλαιστινιακή ιστορία; Μήπως είναι δύσκολο να δουν πώς ακόμα και στην περίπτωση που ο Άσσαν - Καντάφι σπρώχουν τους ίδιους και την Ο.Α.Π. σε νέα έξαρση αντάρτικης δράσης αυτο θα γίνεται με κίνητρο την διαπήρηση του «κιερού αγώνων» ενάντια στο Ισραήλ για να κρατουν ετσι, τις δικες τους μάζες μακριά από τα κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα αμβλύνοντας τη διάθεση τους για ανατροπή των καθεστώτων που τις καταπίεζουν;

Οι Παλαιστινιακές μάζες, οι ποι καταπονημένες οι ποι καταπιεσμένες μάζες της Μέσης Ανατολής, δεν έχουν να κάνουν τίποτε με τους βασιλιάδες, τους αείχηδες και τους διχτάτορες της περιοχής. Στην κρισιμή στιγμή αυτού θα κάνουν πίσω αφήνοντας τους ηρώους παλαιστινίους να θυσίαζονται «κια το Αραβικό Έθνος». Μέχρι πότε λοιπόν οι Παλαιστινίοι θα χρησιμοποιούνται σα εξιλαστήρια θύματα για τα συμφέροντα αυτών των καλοβολείνων κυρίων;

ΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Είναι για χάρη της συμμαχίας μ-

αυτούς τους κυρίων που η ηγεσία

της Ο.Α.Π. κρατήθηκε στο παρελθόν μακριά από τους αναπτυξόμενους κοινωνικους αγώνες στις χώρες της Μέσης Ανατολής, που είναι είσους σημαντικούς με τον αγώνα στο Σιωνισμό.

Ευκαιρίες για ταξικής φύσης α-

γώνες υπήρχαν πολλές στο παρελ-

θον, τις απόφυγε όμως η ηγεσία της Ο.Α.Π.

Αν η ηγεσία αυτη ήταν εφοδια-

σμένη μ'

ένα επαναστατικό πρό-

γράμμα και μια σοσιαλιστική

προοπτική ο Χουσεΐν θα μπορούσε

να είχε ανατραπεί στην Ιορδανία το 1970. Το ίδιο στο Λιβανό. Οταν ξέ-

σπούσε ο εμφύλιος το 75 ξεκίνησε πά-

νω σε ταξικές γραμμές. Όπως όμως δήλωσε πριν λίγους μήνες στη Λε Μοντ ο Αμπντελ Σάλεχ - μέλος τότε της Εκτελεστικής επιτροπής της Ο.Α.Π. -

«Κάναμε το παν για να κρατήθουμε μακριά από τον Εμφύλιο πόλεμο στο Λιβανό. Πολλές φορες ο Γιάσερ Αράφατ προσπάθησε να βρει τρόπους συνεννόησης με τον Μπασιρ Τζεμαγιέλ (τότε αρχηγό των ακροδεξιών Φαλαγγιτών - Δ.Μ) έστω κι αν αυτο σήμαινε ίσως την αποξένωση μας από τη Λιβανική αριστερά, χωρις όμως να τα καταφέρουμε...»

Η πρόσφατη πείρα εξ άλλου δεν αποδειξει πως η μεγάλη δύναμη της Παλαιστινιακής επανάστασης βρίσκεται στον μαζικο ταξικό αγώνα.

Το περασμένο χρόνο είδαμε μια γεύση αυτης της δύναμης στη Δυτική όχθη. Οι απεργίες, διαδηλώσεις και συγκρούσεις στις οποίες έλαβαν μέρος εκαποτάδες χιλιάδες παλαιστίνιοι τράπαζαν πραγματικά τα θεμέλια του Ισραήλ.

Παρα τις συνέπειες - 30 νεκροί, 300 πληγωμένοι, 4000 καταδίκες - φυλακίσεις, το θηβικό των μαζων δεν κάμφθηκε και συνεχίζεται αμείωτο. Στις 6 του Ιούνη, μέρα εθνικού πένθους για την πρώτη επέτειο της εισβολής, ο Λιβανός παράλυσε από γενική απεργία, ενώ η κατεχόμενη Δυτική όχθη είδε νέα έξαρση μαζικών κοινητοποίησεν.

Στο μεταξύ οι δονήσεις έφτασαν στα σπλάχνα της Ισραηλιτικής κοινωνίας. Οι Ισραηλιτικές μάζες δεν μπορούσαν πια να ξεγελαστουν από τους εθνικιστές ηγέτες - του οποίου πρόκειται για μερικούς τρομοκράτες που θέλουν να ρίξουν όλο τον Ισραηλιτικό λαο στη θάλασσα.

Η κρίση στη Δυτική όχθη, μαζι με τις συνέπειες που πλήρωνουν οι Ισραηλίτες εργαζόμενοι στο βρώμικο πόλεμο/κατοχή του Λιβανού είχαν τεράστια επίδραση στις συνειδήσεις των μαζων στο Ισραήλ. Το αντιπολεμικό κύμα ογκώθηκε σε πρωτοφανή επίπεδα (διαδηλώσεις εκαποτάδων χιλιάδων, συγκρούσεις με την αστυνομία και το στρατό) ενώ πολλοί Ισραηλίτες προτιμούσαν τη φυλακή παρα να καταταγούν στο στρατο και ν' αποστάλουν στο Λιβανό. Οι αντιδράσεις και οι πέσεις οδήγησαν σε δίκες στρατιωτικών παραίτησες (Σιαρόν) και γενικά σε μια ολόενα ογκούμενη καταδίκη του καθεστώτος Μπεκίν. Η ζύντη της οικονομικής κρίσης μέσα στο Ισραήλ και η διένυση του ταξικού χάσματος άρχισαν να αντιμετωπίζονται σαν συνυφασμένα θέματα με το μέλλον του κράτους, τον πόλεμο κοκ.

Οι αντιδραστικες κυβερνήσεις του Ισραήλ βασίστηκαν πάντα και βασίζονται στη χρησιμοποίηση του κινδύνου από τους «Αραβες τρομοκράτες» για να καταστήσουν τις

ΕΠΑΡΧΙΑΚΕΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΡΝΑΚΑΣ

Για την κομματική γραφειοκρατία οι επαρχιακές συνδιασκέψεις του κόμματος δεν ήταν τίποτε λιγότερο από μια δοκιμασία. Ήταν στην ουσιαστρεις ώρες κατατη διάρκεια των οποίων έπρεπε να συζητηθούν τρία θέματα και τα οποία η γραφειοκρατία προσπαθούσε να περάσει στα γρήγορα, προτού προλάβειν αεκδηλωθεί σοβαρη συζήτηση. Το όπιο χρόνος ο οποίος δινονταν στην κομματική βάση για να συζητήσει την οργανωτική κατάσταση στην επαρχία, να κάνει μια ανασκόπηση της πορείας της επαρχιακής οργάνωσης από την περισσότερη συνδιασκεψη (έκθεση δράσης), και να συζητήσει την πολιτική κατάσταση όπως είναι σήμερα αδιαμορφωμένη, ήταν μόνο 3 ώρες τη στιγμή που στη βάση κάθε επαρχίας δίνεται αυτή η ευκαιρία το πολυ MONO MIA ΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ δείχνει πως αντιλαμβάνεται η ηγεσία την έννοια της Συνδιασκεψης και της επαφής με τη βάση, και πόση σημασία δίνει στις απόφεις των μελών και στη συζήτηση μαζί τους. Σε τρεις ώρες δεν είναι δυνατό να συζητηθεί καλα-καλα ENA θέμα, οχι τρία — αν είναι να έχεις μια σοβαρη συζήτηση για την δουλεια δυο ολόκληρων χρόνων που έχουν περάσει!

Σε καθε επαρχιακη συνδιασκεψη παρόντες ήταν μαζι με τα μέλη της Ε.Ε. ο Βάσος Λυσσάριδης, ο Τάκης Χ' Δημητρίου και ο Δώρος Θεοδώρου. Απο ποτε οι τρεις ανώτεροι αξιωματούχοι του κόμματος (Πρόεδρος, Γ.Γ. και Κ.Ο.Γ.) παίρνουν βόλτα τις Επαρχιακες ακόμα και περιφερειακες (π.χ. Αμμοχώστου 11.6.83) Συνδιασκέψεις, αφού υπάρχουν τις επαρχιακα σώματα; Κι απο πότε, τον πρόεδρο της Συνδιασκεψης κάνει ο πρόεδρος του κόμματος, τη στιγμη που μέχρι πριν λίγα χρόνια ο πρόεδρος του κόμματος καθόταν ανάμεσα στους προσκεκλημένους και μιλούσε διάν των καλούσε στο προεδρείο για ν' αναλύσει κάπιτο ζήτημα (βασικα βέβαια το πολιτικο) παρ' όλο που συχνα περιορίζοταν σε απλο χαριεπισμο; Η ηγεσία κατέβασε στις Επαρχιακες συνδιασκέψεις το βαρυ πυροβολικο - της ή καλύτερο το τελευταιο της κανόνι: την άνωτα πηγεια. Ο λόγος είναι απλός: οι επαρχιακες επιτροπες δεν μπορούσαν να έλεγχουν τις συνδιασκέψεις γιατι έχουν αποδειξει την ανικανότητα τους και έχουν χάσει το σεβασμο της βάσης. Η ηγεσία παίζει το τελευταιο χαρτι της: τον Β. Λυσσαρίδη. Μόνο αυτος έχει ακόμα τη δυνατότητα να καθηλώνει τη βάση, και να συγκρατει τον αναβρασμο της. Η γραφειοκρατια ξέρει παρα πολυ καλα γιατι πρέπει να στέλνει το Β.Λ. σ' όλες τις επαρχιακες συνδιασκέψεις — δεν της αρέσει αλλα είναι αναγκασμένη να το κάνει.

Αυτα δεν πρέπει να δίνουν την εντύπωση ότι η βάση είναι έτοιμη να ξεσκιωθει και ν' ανταρέψει τη σημερινη ηγεσία. Απλως σημαίνουν ότι έχουν ξεκινήσει μέσα στη βάση

Απο τις πληροφορίες που έχουμε η Ε.Ε. Λ/σου επισκέφθηκε την Ο.Β. Λάνιας για να συζητησει την «παρεξήγηση» που προκυψε στη συνδιασκεψη. Τα μέλη της Ο.Β. ζήτησαν αποκατάσταση του κύρους τους και των δικαιωμάτων τους σαν πλήρη μέλη. Η Ε.Ε. έφυγε δίχως να δόσει συγκεκριμένη απάντηση και αφίνοντας το θέμα «ανοικτό». Αποφασίστηκε δίχως όμως να οριστει, μια επόμενη συνάντηση.

Οι σύντροφοι της Ο.Β. της Λάνιας, ακόμα οι συντρόφοι της περιφέρειας στην οποία οι συντρόφοι της περιφέρειας στην οποία ανήκει η Λάνια, θα διαπράξουν τεράστιο λάθος αν επαναπαυθουν στις αφηρημένες υποσχέσεις της Ε.Ε. Η Ε.Ε. δουλεύει στη βάση προαποφασισμένης ταχτικής: να χρησιμοποιει τους συντρόφους στο βαθμο που της είναι δυνατο, να μπορει εύκολα να τους παραγνωρίζει διάν των αυτοι έχουν ακαιτησεις, και να έχει τη δυνατότητα να τους ξεφορτωθει ανώδινα αν σε κάποιο στάδιο χρειαστει να τους ξεφορτωθει.

Αυτη η ασάφεια που χαρακτηρίζει την Ε.Ε. της δίνει τη δυνατότητα να έχει τα ωφέλη για το κόμμα που της δίνει η παρουσία Ο.Β. στην περιοχη (π.χ. 25% οι ψήφοι για την ΕΔΕΚ στις προεδρικες του Φεβράρη) να κοροϊδευει την κομματικη βάση στο σύνολο της επαρχίας ότι δεν πρέπει να ανησυχουν για τη Λάνια γιατι έχουν επιληφθει του θέματος, αλλα ταυτόχρονα να έχει τη δυνατότητα να τους πει αμα και αν υπάρχει κάποια ρήξη ότι δεν είναι μέλη.

Το αίτημα των συντρόφων της Λάνιας πρέπει να είναι η άμεση και επίσημη (μέσα απο έγγραφο προ την Επ. Οργάνωση) αποκατάσταση του κύρους και των δικαιωμάτων τους σαν μέλη. Αν αφεθει απο μόνη της Ε.Ε. δεν θα κάμει κάτι τέτοιο ποτε. Εναποκειται στην Ο.Β. της Λάνιας να πιέσει την Ε.Ε. Και ο μόνος μοχλος τον οποίο έχει στη διάθεση της είναι η συμπαράσταση της υπόλοιπης βάσης και ειδικα της περιφέρειας Μονάρι.

διεργασίες έντονου προβληματισμου και αμφισβήτησης οι οποίες θα χρειαστουν ακόμα ένα χρονικο διάσπομα προτού ολοκληρωθουν. Σή-

σε να βγαινει στην επιφάνεια κάποια σοβαρη αμφισβήτηση στη συζήτηση της εκθεσης Δράσης, ο πρώην Ε.Γ. Αντρέας Φρυδας, παρέπεμψε τη συ-

νέχιση της συζήτησης για μετα απο την πολιτικη εισήγηση του Β.Λ. Αυτη η θέση πέρασε δίχως προβλήμα γιατι δόθηκε η εντύπωση πως έτοι θα γινόταν πο αλοκληρωμένη συζήτηση.

Σε έκπληξη όμως αυτών που περιμεναν να μιλήσουν, μόλις ο Β.Λ. τέλειωσε την ομιλία του, τα μάζεψε κι έφυγε γιατι βιαζόταν (το γιατι δεν το εξήγησε).

Λόγω του έντεχνου τρόπου με τον οποίο η γραφειοκρατία απόφυγε τη συζήτηση, η βάση πλαστεια, δεν έπιασε την ουσία του ζητήματος. Την επιασαν όμως τα πιο αναπτυγμένα στελέχη και μέλη τα οποία περιμεναν να δουν να διεξάγεται μια σοβαρη συζήτηση ειδικα γύρω απο το θέμα της εκλογικης αποτυχιας. Για μερικους τουλάχιστο η συνδιασκεψη ήταν ένα αποφασιστικης σημασίας μάθημα.

Η ΛΑΡΝΑΚΑ ΕΦΕΡΕ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Στη Λάρνακα όμως τα πρόματα δεν ήταν πολυ ευχάριστα για τη γραφειοκρατία. Δεν μπόρεσε να αποφύγει τη συζήτηση, η οποία περιστράφηκε κατα κύριο λόγο γύρω απο τις αποβολες και την Αριστερη Πτέρυγα.

Μετα την ανάγνωση της Εκθεσης δράσης ο Κρίτωνας Γεωργάδης, ο απο χρόνια αντιπαθητικος στη βάση Ε.Γ. πετηρίσμει παροπλιαγια στη συνδιασκεψη προσπαθώντας να ειηγήσει πόσο τον αδικούσαν όσοι τον κατηγορούσαν. Τα κλαιψουρίσματα αυτα όχι μόνο δεν καθησύχασαν τη βάση αλλα φαινεται πιας εκνεύρισαν τα στελέχη που τον ήξεραν καλα. Αντι για «κατανόηση» ο Ε.Γ. αντιμετώπισε την επίθεση των στελεχων της βάσης. Η συζήτηση μεταφέρθηκε στις ευθύνες της Ε.Ε. η οποια για δυο χρόνια απο την περασμένη συνδιασκεψη στην οποια εκλεγηκε, ήταν σαν να μην υπήρχε.

Απαντήθηκε σε μεγάλο βαθμο η λασπαλογια που έπεισε ενάντια στους αποβλημένους στη Λάρνακα (ειδικα το αισχρο ύφημα που κυκλοφόρησε η γραφειοκρατία ότι οι πρώτοι αποβλημένοι έκλεβαν λεφτα του κόμματος) και έγινε μια προσπάθεια αστης ανάλυσης των εκλογικων αποτελεσμάτων και συζητήθηκαν σε μεγάλο βαθμο οι λανθασμένες πολιτικες επιλογες της ηγεσίας.

Στις επικρίσεις της βάσης απάντησε τη γραφειοκρατία. Με τη σειρα μίλησαν τα μέλη του πολιτικου γραφειου, Πρέντζας, Χ' Δημητρίου, Θεοδώρου και Λυσσαρίδης. Η απάντηση τους διάρκεσε 2 περίπου ώρες! Δεν ήταν τίποτε άλλο απο μια προσπάθεια να παρακάμψουμε με ασάφειες την ουσία των διαφωνιων, και να ξεσπαθώσουμε σε λασπολογια ενάντια στην Α.Π. Πράχτορες, ξενοκίνητοι που θέλουν να διαλύσουν το κόμμα: αυτη ήταν η μουσικη της γραφειοκρατίας. Φανταστικες συσκέψεις με φανταστικους πληροφοριδότες, οι οποίοι όμως δεν ήταν παρόντες(!) όπως επίσης δεν ήταν ούτε αυτοι που κατηγορούνταν για «απαντήσουν. Η προσπάθεια της γραφειοκρατίας να παρουσιασε κάπιο νεαρο (με τ' όνομα Μάνθος) σαν πρώην «μέλος» της αριστερης πέρυργας ο οποίος θα εξηγηθει στη συνδιασκεψη πως η Α.Π έχει σαν στόχο να βλάψει το κόμμα, αποδειχητη μπούμπεραγκ: ο νεαρος, πρότο μπορέσει να αρθρώσει καλα καλα μια πρόταση, καταρεύεση στη σκηνη και έφυγε κλαίοντας. Ηταν φανερο πως βρισκόταν εκει, κάτω απο τηράστια πίεση και τους εκβιασμους, ισως, της γραφειοκρατίας.

Η ώρα 1.00 μ.μ., τη στιγμη που η συνδιασκεψη θάπτεται, συμφωνα με το πρόγραμμα να κλείνει, συζητώντας ακόμα η εκθεση Δράσης.

Η Λάρνακα ήταν, τελικα, η μοναδικη επαρχια στην οποία η βάση προβλεπε να μιλήσει και να φέρει σε δύναμη θέση τη γραφειοκρατία. Η λόγοι για αυτο διάφοροι: οι κυριώτεροι είναι το γεγονος πως οι αποβολες ήταν πρόσφατες και το ότι η Α.Π έκανε συστηματικη δουλεια μέσα στη βάση τες 2 βδομάδες πριν απο τη συνδιασκεψη. Αποτέλεσμα ήταν ότι η γραφειοκρατία δεν μπόρεσε να πεισει. Η Α.Π είναι ψηλα στη συνειδηση κάθε ΕΔΕΚητη στην επαρχια, και οι απόψεις της καθώς κι ο ρόλος της προβληματίζουν σοβα-

ρα τα μέλη και στελέχη της Επ. Οργάνωσης.

Η έκθεση δράσης της α